Ročník 1935. 629

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 59. Vydána dne 31. října 1935.

Obsah: (200.—204.) **200.** Nařízení o přechodném snížení celních sazeb na sádlo. — **201.** Nařízení o úpravě celního sazebníku. — **202.** Nařízení o doplnění přílohy B (tárového sazebníku) k vládnímu nařízení ze dne 13. prosince 1927, č. 168 Sb. z. a n., jímž se provádí celní zákon. — **203.** Nařízení, kterým se provádí zákon ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n., o jízdě motorovými vozidly. — **204.** Nařízení o dávkách za úřední úkony ve věcech správních.

200.

Vládní nařízení ze dne 25. října 1935 o přechodném snížení celních sazeb na sádlo.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodlouženě zákonem ze dne 26. června 1935, č. 131 Sb. z. a n.:

§ 1.

Celní sazby stanovené v čl. I, § 2 vládního nařízení ze dne 10. června 1933, č. 96 Sb. z. a n., o úpravě celního sazebníku, pro zboží saz. čís. 89 snižují se pro dobu od 1. listopadu 1935 do 9. února 1936 včetně takto:

Saz. čís. 89. Vepřové a husí sádlo, syrové i vyškvařené:

	za 100 kg
a) syrové	90·— Kč,
b) vyškvařené	120·— Kč.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě s ministry průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

T. G. Masaryk v. r.
Malypetr v. r.

Dr. **Beneš** v. r.	**Bechyně** v. r.
Dr. **Černý** v. r.	**Machník** v. r.
Dr. **Trapl** v. r.	**Nečas** v. r.
Dr. **Krčmář** v. r.	Dr. **Czech** v. r.
Dr. **Dérer** v. r.	Dr. **Franke** v. r.
Najman v. r.	Dr. **Šrámek** v. r.

Dr. **Spina** v. r.

201.

Vládní nařízení ze dne 25. října 1935 o úpravě celního sazebníku.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodloužené zákonem ze dne 26. června 1935, č. 131 Sb. z. a n.:

§ 1.

Pomeranče saz. čís. 12, v polobednách, vyclívají se podle čisté váhy; toto ustanovení nevztahuje se na mandarinky téhož saz. čísla.

§ 2.

Tím se doplňuje ustanovení § 1 vládního nařízení ze dne 23. června 1933, č. 109 Sb. z. a n., o úpravě celního sazebníku.

§ 3.

Nařízení nabývá účinnosti osmého dne po vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě s ministrem průmyslu, obchodu a živností a s ministrem zemědělství.

T. G. Masaryk v. r.
Malypetr v. r.

Dr. **Beneš** v. r.	**Bechyně** v. r.
Dr. **Černý** v. r.	**Machník** v. r.
Dr. **Trapl** v. r.	**Nečas** v. r.
Dr. **Krčmář** v. r.	Dr. **Czech** v. r.
Dr. **Dérer** v. r.	Dr. **Franke** v. r.
Najman v. r.	Dr. **Šrámek** v. r.

Dr. **Spina** v. r.

202.

Vládní nařízení ze dne 25. října 1935

o doplnění přílohy B (tárového sazebníku) k vládnímu nařízení ze dne 13. prosince 1927, č. 168 Sb. z. a n., jímž se provádí celní zákon.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 93, odst. 4 celního zákona ze dne 14. července 1927, č. 114 Sb. z. a n.:

§ 1.

Ustanovení přílohy B (tárového sazebníku) k § 182 vl. nař. č. 168/1927 Sb. z. a n. se doplňuje takto:

Saz. čís.	Zboží	Tárová sazba v procentech hrubé váhy
12	Pomeranče, vyjma mandarinky	13 v polobednách

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti osmého dne po vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě s ministry průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

Malypetr v. r.

Dr. **Beneš** v. r. — **Bechyně** v. r.
Dr. **Černý** v. r. — **Machník** v. r.
Dr. **Trapl** v. r. — **Nečas** v. r.
Dr. **Krčmář** v. r. — Dr. **Czech** v. r.
Dr. **Dérer** v. r. — Dr. **Franke** v. r.
Najman v. r. — Dr. **Šrámek** v. r.
Dr. **Spina** v. r.

203.

Vládní nařízení ze dne 19. října 1935,

kterým se provádí zákon ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n., o jízdě motorovými vozidly.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n., o jízdě motorovými vozidly (dále jen zákon), ve znění vládního nařízení ze dne 25. června 1935, č. 132 Sb. z. a n.:

HLAVA PRVÁ.

Ustanovení úvodní.

ČÁST I.

Definice motorových vozidel.

(K § 1 zákona.)

§ 1.

(1) Jízdní kolo s pomocným motórem (velomotor) je takové jízdní kolo (bicykl, velociped), které jest opatřeno pomocným motorem a má i šlapadla a příslušný převod, takže lze je poháněti jak motoricky, tak i lidskou silou, a jehož lze po vyjmutí motoru užívati jako obyčejného jízdního kola.

(2) Motorové kolo (motocykl) je motorové vozidlo dvoukolové o jedné stopě, jež není jízdním kolem s pomocným motorem.

(3) Motorová tříkolka je motorové vozidlo tříkolové, jehož každé kolo pohybuje se ve zvláštní stopě.

(4) Automobil osobní je motorové vozidlo více než tříkolové, které je zvláště zařízeno pro dopravu osob, a to pro dopravu nejvíce osmi osob včetně řidiče.

(5) Autobus je motorové vozidlo více než tříkolové, které je zvláště zařízeno pro dopravu osob, a to pro dopravu více než osmi osob včetně řidiče.

(6) Automobil nákladní je motorové vozidlo více než tříkolové zařízené k dopravě nákladů.

(7) Traktor je motorové vozidlo zvláště zařízené pro vlek.

(8) Motorový pluh je motorové vozidlo sloužící k orbě, na němž je vlastní pluh přímo upevněn.

(9) Není-li dále jinak uvedeno, rozumějí se dvoukolovými motorovými vozidly jízdní kola s pomocným motorem a motorová kola (motocykly) bez ohledu na to, zda mají přívěsný vozík (sidecar) či nikoli.

ČÁST II.

Technické normy, jimž mají vyhovovati motorová vozidla.

(K § 3, odst. 2 zákona.)

§ 2.

(1) Jízdní kola s pomocným motorem nesmí přestoupiti vlastní váhu 50 kg a musí míti

nádrž na pohonné látky aspoň na 150 km jízdy.

(2) Motorová kola (motocykly) — ať s přívěsným vozíkem či bez něho — musí míti nádrž na pohonné látky aspoň na 300 km jízdy samotného motorového kola. Přívěsný vozík musí býti zařízen tak, aby v něm mohla býti uložena další část pohonných látek, jíž by byla kryta zvýšená potřeba těchto látek pro jízdu motorového kola s přívěsným vozíkem na 300 km.

(3) Automobily osobní i nákladní a autobusy, pokud jsou zařízeny na tekuté pohonné látky, musí býti vybaveny dvěma na sobě nezávislými nádržemi na pohonné látky, připojenými na přívod těchto látek k motoru, jež by pojaly dohromady množství postačující aspoň na 300 km jízdy. Při nestejném obsahu nádrží musí obsah menší nádrže vystačiti aspoň na 40 km jízdy. Výjimku činí osobní automobily s obsahem válců do 1·5 l, nákladní automobily do únosnosti 1·5 t a autobusy, jichž strojový spodek (chassis) odpovídá únosnosti těchto nákladních automobilů. U těchto vozidel postačí jen jedna nádrž na pohonné látky, jejíž obsah by vystačil aspoň na 300 km jízdy.

§ 3.

(1) Světlá výška automobilů osobních, nákladních a autobusů musí býti nejméně:

a) u automobilů osobních s obsahem válců:

do 2 litrů včetně . . . 160 mm,
od 2 litrů do 3 litrů včetně . . . 180 „ ,
od 3 litrů výše . . . . . 200 „ ;

b) u automobilů nákladních dvounápravových o únosnosti:

menší než 1·5 t . . . . . 180 mm,
1·5 t . . . . . 200 „ ,
2 t a 2·5 t . . . . . 220 „ ,
3 t a 4 t . . . . . 230 „ ,
5 t a větší . . . . . 250 „ ;

c) u automobilů nákladních třínápravových o únosnosti:

menší než 1·5 t . . . . . 200 mm,
od 1·5 t do 3 t včetně . . . . . 230 „ ,
nad 3 t . . . . . 250 „ ;

d) u autobusů, jichž strojový spodek (chassis) odpovídá únosnosti nákladních automobilů:

menší než 1·5 t . . . . . 180 mm,
1·5 t . . . . . 200 „ ,
2 t a větší . . . . . 220 „ .

(2) Světlou výškou S (viz přílohu A) rozumí se vzdálenost nejnižšího bodu vozidla v podélné rovině souměrnosti vozidla od rovinné jízdní dráhy. Každé vozidlo musí míti dále světlý prostor po celé délce vozidla, jehož profil ve směru kolmém k podélné ose vozidla tvoří kruhová úseč určená světlou výškou S a průsečíky středních rovin pneumatik (při dvojitých kolech střední rovinou pneumatik vnitřních) s rovinou jízdní dráhy.

(3) Ve střední třetině rozvoru musí býti dodržována předepsaná světlá výška u všech nepodajných orgánů pod vozidlem umístěných, a to po celé šířce vozidla. U vozidel třínápravových musí býti vyhověno této podmínce ve střední třetině největší vzdálenosti dvou sousedních náprav.

§ 4.

(1) Vnější rozměry silničních motorových vozidel, nečítajíc v to výstroj vozidla, musí býti takové, aby při dopravě po železnici vyhovovaly nejmenším rozměrům ložných měr československých státních drah s normálním rozchodem.

(2) Rozměry ložné plochy a maximální šířka nákladních automobilů s valníkovou karoserií musí býti tyto:

Při únosnosti:	světlá šířka ložné plochy: minimum:	světlá délka ložné plochy: minimum:	šířka vozidla: maximum:
1·5 t	1.800 mm	2.750 mm	2.000 mm,
2 t a 2·5 t	1.800 „	3.000 „	2.100 „ ,
3 t	1.800 „	3.000 „	2.200 „ ,
4 t a výše	1.900 „	4.000 „	2.500 „ .

(3) Šířka autobusů smí býti nejvýše při strojovém spodku (chassis), odpovídajícím únosnosti nákladních automobilů:

1·5 t . . . . . 2.000 mm,
2 t a 2·5 t . . . . . 2.100 „ ,
3 t . . . . . 2.400 „ ,
4 t a výše . . . . . 2.500 „ .

§ 5.

Zadní stěna autobusů musí býti konstruována tak, aby bylo možno bez zvláštní úpravy nosné konstrukce zříditi v ní otvor o nejmenších rozměrech 750 × 750 mm, a to pokud možno u podlahy.

§ 6.

Nákladní automobily o únosnosti větší než 1 t musí míti některou z těchto únosností: 1·2 t, 1·5 t, 2 t, 2·5 t, 3 t, 4 t, 5 t, a výše vždy po 1.000 kg.

§ 7.

Kola téhož motorového vozidla, a to u motorových kol (motocyklů), automobilů osobních

i nákladních a autobusů, musí býti stejné velikosti.

§ 8.

(1) Ustanovení §§ 2 až 7 vztahují se jen na motorová vozidla, u nichž jde o uznání způsobilosti vozidla samého nebo jeho typu (§ 6 zákona) po 1. lednu 1937, na ostatní motorová vozidla pak tehdy, jde-li o první zápis vozidla do rejstříku československých motorových vozidel (§ 16 zákona) po 1. lednu 1939. V posléze uvedeném případě odkáže rejstříkový úřad vozidlo k nové zkoušce, není-li z osvědčení o zkoušce (typového osvědčení) patrno, že při zkoušce vozidla (typu) před 1. lednem 1937 bylo již na žádost strany přihlédnuto k ustanovením §§ 2 až 7.

(2) Ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem národní obrany, a pokud jde o ustanovení § 4, odst. 1 též v dohodě s ministerstvem železnic, může ze závažných důvodů povoliti výjimky z ustanovení §§ 2 až 7 pro jednotlivá vozidla nebo typy vozidel.

§ 9.

Motorová vozidla domácí výroby musí vyhovovati dalším technickým normám, jež budou vydány zvláštním vládním nařízením.

ČÁST III.

Předpisy o některých motorových vozidlech, na něž se nevztahují ustanovení části druhé zákona s výjimkou § 88.

(K § 5, odst. 1 a 2 zákona.)

Oddíl I.

Jízdní kola s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 l.

§ 10.

(1) Jízdního kola s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 l možno používati k jízdě jen, bylo-li pro vozidlo vystaveno výrobcem motoru nebo zástupcem zahraničního výrobce motoru potvrzení, v němž musí býti uvedeno výrobní číslo motoru, počet, vrtání a zdvih válců motoru a obsah válců v litrech; toto potvrzení musí býti ověřeno okresním úřadem příslušným podle stanoviště (bydliště) výrobce (zástupce zahraničního výrobce).

(2) U vozidel používaných přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), může býti potvrzení podle předchozího odstavce nahrazeno potvrzením okresního úřadu příslušného podle bydliště držitele vozidla, obsahujícím údaje uvedené v předchozím odstavci.

(3) Toto potvrzení musí míti řidič vozidla při jízdě stále u sebe a jest povinen na požádání příslušných veřejných orgánů předložiti jim je k nahlédnutí.

§ 11.

(1) Pro mezinárodní jízdu do ciziny podle mezinárodní úmluvy, sjednané v Paříži dne 24. dubna 1926 a vyhlášené pod č. 9/1931 Sb. z. a n. (dále jen Pařížská úmluva), jízdním kolem s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 l musí býti splněny veškeré předpisy platné pro mezinárodní jízdu jízdním kolem s pomocným motorem o obsahu válců nad 0·1 l podle oddílu IV, druhé části zákona.

(2) O jízdách cizozemských jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 l platí předpisy oddílu V, druhé části zákona.

Oddíl II.

Motorové pluhy a traktory používané v zemědělství, jež jsou zařízeny tak, že nemohou překročiti rychlost 12 km za hodinu.

§ 12.

Motorové pluhy a traktory používané v zemědělství, jež jsou zařízeny tak, že při zatížení vlastní vahou, nutném k jízdě a k řízení, nemohou na dobré a vodorovné silnici překročiti rychlost 12 km za hodinu — vyňaté podle § 5, odst. 1 zákona z platnosti druhé části zákona, s výjimkou § 88 — jsou připuštěny k jízdě v republice Československé jen tehdy, byly-li úřední zkouškou typu nebo jednotlivého vozidla uznány za způsobilé.

§ 13.

(1) O vyzkoušení vozidla uvedeného v předchozím paragrafu nebo jeho typu může žádati, jde-li o vozidlo vyrobené v tuzemsku, výrobce, a jde-li o vozidlo cizího původu, obchodník s těmito vozidly, který je přímým zástupcem zahraničního výrobce, po případě držitel vozidla, a to u zemského úřadu příslušného podle stanoviště (bydliště) žadatelova.

(2) Žádost musí obsahovati údaje o všech konstrukčních poměrech vozidla nebo typu, u traktorů pak zejména o těch, jež mají vliv na rychlost jízdy, a jest k ní připojiti přehledný výkres vozidla.

§ 14.

(1) Zkoušku vozidla vykoná zkušební komise zřízená u zemského úřadu k provádění zkoušek motorových vozidel nebo typů (§ 19).

(2) Zkouškou budiž zjištěno, zda motorové vozidlo vyhovuje podmínkám stanoveným

v § 3 zákona, u traktorů pak též zda jest splněn předpoklad § 5, odst. 1 zákona pro vynětí traktoru z platnosti druhé části zákona.

(3) O příznivém výsledku zkoušky vydá zemský úřad na základě posudku zkušební komise osvědčení, jež obsahuje tyto údaje:

a) jméno a stanoviště (bydliště) výrobce,
b) údaje obsažené v § 20, odst. 2, č. 1, písm. a), b), c), d), f),
c) úřední označení typu,
d) u traktorů též potvrzení, že jest splněn předpoklad § 5, odst. 1 zákona pro vynětí traktoru z platnosti druhé části zákona.

(4) Vzor osvědčení (odstavec 3) stanoví ministerstvo veřejných prací.

(5) Za provedení zkoušky zmíněné v odstavci 1 jest zaplatiti zkušební taxu 100 Kč. Jinak platí i pro tuto zkoušku ustanovení § 27, odst. 3 a 4.

(6) Tuzemský výrobce nebo přímý zástupce zahraničního výrobce motorového vozidla jest povinen vydati kupci při odevzdání vozidla opis osvědčení o způsobilosti typu, opatřený potvrzením o shodnosti vozidla s tímto typem a vidovaný okresním úřadem příslušným podle stanoviště (bydliště) výrobce, pokud se týče přímého zástupce zahraničního výrobce (typové osvědčení). Osoba vydavší typové osvědčení jest odpovědna za správnost potvrzení o shodnosti vozidla s typem.

(7) Ustanovení § 24 platí i pro motorová vozidla uvedená v § 12.

Oddíl III.

Letadla pohybující se vlastní silou po silnicích a cestách.

§ 15.

O připuštění letadel k jízdě vlastní silou po silnicích a cestách budou vydány zvláštní předpisy.

ČÁST IV.

Předpisy o řízení vozidel vyňatých z ustanovení části druhé zákona.

(K § 5, odst. 1 a 2 zákona.)

§ 16.

(1) K řízení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 litru a motorových vozíků pro invalidy vyžaduje se věk nejméně 14 let, k řízení silničních válců a pojízdných drtičů štěrku pak věk nejméně 18 let.

(2) O způsobilosti říditi letadlo pohybující se vlastní silou po silnicích a cestách budou vydány zvláštní předpisy.

(3) K řízení ostatních motorových vozidel uvedených v § 5, odst. 1 zákona vyžaduje se věk nejméně 16 let.

§ 17.

(1) Z řízení motorových vozidel uvedených v § 16, odst. 1 a 3 jsou dále vyloučeny osoby, jež byly úplně nebo částečně zbaveny svéprávnosti nebo dány pod opatrovnictví pro duševní chorobu nebo duševní slabost, jakož i osoby částečně zbavené svéprávnosti pro navyklé zneužívání alkoholu nebo nervových jedů, dále osoby slepé, padoucnicí trpící a — pokud nejde o řízení motorových vozíků pro invalidy — i osoby s takovou vadou, jež znemožňuje řízení vozidla.

(2) Říditi motorová vozidla uvedená v § 16, odst. 1 a 3 nesmějí osoby, jichž rozpoznávací nebo ovládací schopnost jest podstatně snížena, zejména únavou nebo působením lihových nápojů.

§ 18.

Držitel motorového vozidla jest povinen pečovati o to, aby vozidlo nebylo řízeno osobou vyloučenou z řízení podle §§ 16 a 17 nebo osobou nepodávající z jiného důvodu dostatečnou záruku pro veřejnou bezpečnost.

HLAVA DRUHÁ.

Československá motorová vozidla.

ČÁST I.

Zkoušky motorových vozidel nebo typů za účelem zjištění jejich způsobilosti k jízdě.

(K § 6, odst. 2 až 9 zákona.)

§ 19.

(1) Zemský úřad zřídí k provádění zkoušek motorových vozidel nebo typů zkušební komisi, skládající se z odborných úředníků přidělených politickým úřadům, z nichž jednoho ustanoví předsedou.

(2) Zkoušku jednotlivého vozidla nebo typu provedou dva členové zkušební komise předsedou k tomu ustanovení a podají spolu s předsedou posudek o výsledku zkoušky.

(3) Zkouška se koná zpravidla v sídle zkušební komise. Na odůvodněnou žádost strany může býti připuštěno konání zkoušky i na jiném místě.

§ 20.

(1) Žádost za vyzkoušení jednotlivého motorového vozidla, o němž není prokázáno, že

se shoduje se schváleným typem (§ 6, odst. 4 zákona), nebo za vyzkoušení typu motorového vozidla (§ 6, odst. 5 zákona), podává se u zemského úřadu a musí obsahovati tyto údaje:

1. jméno a stanoviště (bydliště) výrobce strojového spodku (chassis),

2. kategorii (§ 68) a druh (§ 1 zákona) motorového vozidla,

3. pojmenování typu.

(2) K žádosti jest připojiti tyto přílohy:

1. technický popis vozidla ve dvojím vyhotovení, v němž třeba zejména uvésti:

a) všeobecný popis vozidla,

b) zdroj síly (motor spalovací, parní, elektrický), a druh motoru (motor nízkotlaký, vysokotlaký — s udáním kompresního poměru —, motor dvojdobý, čtyřdobý, motor elektrický seriový nebo derivační),

c) nejvyšší užitečný výkon motoru na brzdě v koňských silách, u elektromotorů pak v kilowatech nebo v koňských silách, a jemu odpovídající počet otáček za minutu,

d) u spalovacích a parních motorů počet válců motoru, zdvih v milimetrech, vrtání válců v milimetrech a u spalovacích motorů i obsah válců v litrech,

e) u spalovacích motorů popis případného zapalovacího zařízení a chladicího zařízení, u parních motorů popis parního kotle, u elektrických popis případné akumulátorové baterie,

f) popis převodu síly od motoru na hnací kola vozidla (na př. pohon hřídelem, pohon řetězový, třecí, elektrický, hydraulický) a číselné poměry převodu,

g) popis brzdového zařízení, obsahující údaj o počtu brzděných kol a adhesní váze na ně připadající, o hlavních rozměrech brzdového zařízení a poměr jeho převodů, popis řídicího ústrojí a poměr jeho převodů,

h) u motorových vozidel, jichž celková váha, t. j. vlastní váha a největší přípustné zatížení, převyšuje 3500 kg, jakož i u autobusů popis zařízení, které je s to zameziti sjetí nazpět,

i) největší délku, šířku a výšku motorového vozidla, světlou výšku vozidla nad zemí, rozvor (vzdálenost náprav), rozchod kol, poloměr nejmenšího oblouku, který mohou vnější kola vozidla projeti,

j) u nákladních vozidel nejvýše přípustnou váhu nákladu (únosnost, největší přípustné zatížení) motorového vozidla, u autobusů pak nejvyšší přípustný počet cestujících včetně řidiče a největší přípustnou úhrnnou váhu nákladu a zavazadel při plném obsazení autobusu cestujícími,

k) vlastní váhu vozidla, jíž se rozumí součet váhy chassis a váhy karoserie, avšak bez pohonných hmot, chladicí vody, náhradních obručí, náhradních součástí a nástrojů; váhu chassis a váhu karoserie jest uvésti odděleně,

l) u vozidel, jichž celková váha převyšuje 5·5 t, největší osový tlak při plném zatížení motorového vozidla měřený na rovině, a má-li vozidlo pružné obruče jiné než pneumatiky, i tlak na 1 cm šířky obruče ve styku s jízdní drahou při plně zatíženém stavu,

m) počet náprav,

n) počet kol;

2. kotovaný výkres vozidla ve dvou vyhotoveních v měřítku nejméně 1/10, z něhož lze kromě hlavních rozměrů seznati konstrukci chassis, převodů hnací síly a řídicí i brzdicí zařízení a konstrukci jejich převodů.

(3) Žádá-li se o vyzkoušení jednotlivého vozidla, může býti kotovaný výkres vozidla nahrazen schematickým výkresem nebo přiměřeně zřetelnou fotografií vozidla.

§ 21.

(1) Členové zkušební komise (§ 19, odst. 2) vykonají prohlídku vozidla, prozkoumají předložené popisy a výkresy a provedou s vozidlem jízdu na zkoušku.

(2) Zjistí-li se při zkoušce vozidla závady, jest dáti žadateli příležitost k jich odstranění do určité, komisí stanovené lhůty.

(3) Zemský úřad rozhodne na základě posudku komisí podaného (§ 19, odst. 2) o způsobilosti vozidla k jízdě, vydá v kladném případě osvědčení o způsobilosti vozidla nebo typu k jízdě, obsahující údaje uvedené v § 20, odst. 1 a odst. 2, č. 1, jakož i úřední označení typu, a vrátí žadateli jedno úředně ověřené vyhotovení výkresu uvedeného v § 20, odst. 2, č. 2. Je-li vozidlo určeno pro veřejnou dopravu osob, budiž jeho způsobilost k této dopravě v osvědčení zvláště vytčena.

(4) Vzor osvědčení o způsobilosti vozidla nebo typu k jízdě stanoví ministerstvo veřejných prací.

§ 22.

O udělení autorisace podle § 6, odst. 5 zákona může žádati obchodník s motorovými vozidly, který je přímým zástupcem zahraničního výrobce, u zemského úřadu, v jehož obvodu je jeho bydliště. O žádosti rozhodne zemský úřad podle volného uvážení s hlediska zákonných předpokladů pro osobu žadatelovu.

§ 23.

Tuzemský výrobce nebo autorisovaný přímý zástupce zahraničního výrobce motorového vozidla jest povinen vydati kupci při odevzdání vozidla dvojmo opis osvědčení o způsobilosti typu, z nichž jeden vyhovuje ustanovení § 6, odst. 6 zákona, jest opatřen potvrzením o shodnosti vozidla s tímto typem a jest vidován podle téhož ustanovení (typové osvědčení). Osoba, vydavší typové osvědčení, jest odpovědna za správnost potvrzení o shodnosti vozidla s typem. Na obou opisech osvědčení o způsobilosti typu musí výrobce nebo autorisovaný zástupce uvésti dále:

a) výrobní číslo motoru,

b) výrobní číslo strojového spodku (chassis) vozidla,

c) rok výroby vozidla, po případě jeho serii,

d) počet, značku a typ karburátorů,

e) druh, značku a typ zapalovacího přístroje,

f) značku, typ a výkon dynama a po případě spouštěče,

g) napětí a kapacitu akumulátoru,

h) druh kol (disková, drátěná, dřevěná a pod.), druh a rozměr obručí (pneumatiky, pryžové obruče komorové, obruče z plné pryže) a případně druh a rozměr ráfků pro pneumatiky (ráfky se záhybem, prohloubené, ploché, poloploché a pod.),

i) u automobilů a autobusů druh a rozměry karoserie a počet sedadel, po případě rozměry ložné plochy,

j) u motorových cisteren počet a obsah nádrží,

k) popis zařízení osvětlovacího.

§ 24.

Nastane-li později změna v osobě držitele vozidla, jest dosavadní držitel povinen odevzdati novému držiteli osvědčení o způsobilosti vozidla (§ 21, odst. 3), pokud se týče typové osvědčení (§ 23). Tuto listinu jest povinen držitel motorového vozidla vydati při exekučním zabavení vozidla exekučnímu orgánu.

§ 25.

(1) Pro podání žádosti o dodatečnou zkoušku motorového vozidla podle § 6, odst. 7 zákona, provedení této zkoušky a vydání osvědčení o způsobilosti vozidla k jízdě, platí obdobně předpisy §§ 19 až 21 s tou výjimkou, že kotovaný výkres (§ 20, odst. 2, č. 2) může býti nahrazen schematickým výkresem nebo přiměřeně zřetelnou fotografií vozidla a výkresem nebo fotografií těch částí, které rekonstrukcí doznaly změny.

(2) Za změnu konstrukce podstatných částí mechanismu podle § 6, odst. 7 zákona považují se změny zdroje síly, t. j. vestavení motoru o jiném výkonu, změny na řízení vozidla, na zařízení brzdovém a zařízení zamezujícím sjetí nazpět, změny rychlostních převodů, jakož i takové změny nosného rámu, pérování vozidla a změny kol, jimiž by nastala změna v únosnosti vozidla nebo v jeho stabilitě přemístěním těžiště vozidla.

(3) Zemský úřad vyrozumí o výsledku dodatečné zkoušky okresní úřad, v jehož rejstříku jest vozidlo zapsáno. Nebylo-li vozidlo uznáno způsobilým k jízdě, postupuje uvedený okresní úřad podle § 8, odst. 4 zákona.

§ 26.

(1) Nebylo-li při zkoušce vozidla nebo typu přihlíženo k jeho způsobilosti pro veřejnou dopravu osob, vyžaduje se, má-li vozidla býti používáno k této dopravě, nová zkouška.

(2) Pro podání žádosti o tuto novou zkoušku a provedení zkoušky platí obdobně předpisy §§ 19 a 20 s tou výjimkou, že k žádosti není třeba připojiti kotovaný výkres vozidla (§ 20, odst. 2, č. 2).

(3) Na základě příznivého výsledku této zkoušky budiž způsobilost vozidla k veřejné dopravě osob vyznačena zvláštní doložkou na osvědčení způsobilosti vozidla nebo typu k jízdě (§ 21, odst. 3).

(4) Ustanovení předchozích odstavců neplatí pro vozidla, o nichž byl podán průkaz podle § 143, odst. 2, jakož i pro motorová vozidla, která sama nebo jejichž typ byl podle dosavadních předpisů uznán za způsobilý k jízdě na veřejných silnicích a cestách přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), pakli dojde k zápisu vozidla do rejstříku, jakožto vozidla, určeného pro veřejnou dopravu osob (§ 83, odst. 1) před 1. lednem 1939.

§ 27.

(1) Za provedení zkoušek zmíněných v § 6, odst. 3 a 7 zákona platí se tyto zkušební taxy:

a) za vyzkoušení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců nad 0·1 l Kč 30,

b) za vyzkoušení motorových kol (motocyklů) Kč 50,

c) za vyzkoušení ostatních motorových vozidel Kč 100.

(2) Za vyzkoušení vozidla nebo typu podle § 26 platí se zkušební taxa Kč 20.

(3) Zkušební taxa musí býti zaplacena při předložení žádosti za vyzkoušení motorového vozidla.

(4) Zkušební taxy připadají státu. Zkušební komisaři mají nárok na přiznání náhrady služebních výloh, jakož i odměny odpovídající risiku a odpovědnosti, spojeným s prováděním těchto zkoušek. Výši této odměny, kterou jest hraditi z výtěžku tax, určí ministr veřejných prací v dohodě s ministrem financí.

ČÁST II.

Podmínky pro uznání způsobilosti motorových vozidel k jízdě.

(K § 7, odst. 1 zákona.)

§ 28.

Každé motorové vozidlo musí míti spolehlivě účinkující řídicí zařízení, jež umožňuje snadné, bezpečné a rychlé vyhýbání a zatáčení.

§ 29.

(1) Každé vozidlo musí míti buď dvě od sebe neodvislá brzdová zařízení, nebo jedno brzdové zařízení s dvojím od sebe neodvisle ovládaným ústrojím, z nichž každé může působiti, i když druhé stane se vadným. Ve všech případech musí býti každé brzdové zařízení účinné a rychle působivé tak, aby ihned po jeho uvedení v činnost bylo s to vozidlo i s největším dovoleným zatížením v jeho pohybu brzditi. Jedno z těchto brzdových zařízení musí působiti bezprostředně na kola vozidla nebo na součásti s koly pevně spojené.

(2) Automobily osobní o obsahu válců větším než 1 l a automobily nákladní o únosnosti od 1 t včetně musí míti alespoň jedno brzdové zařízení působící na obě přední a dvě zadní hnací kola téže nápravy.

(3) S výjimkou jízdních kol s pomocným motorem a motorových kol bez přívěsného vozíku musí býti jedno brzdové zařízení, působící bezprostředně na kola nebo na součástky s koly pevně spojené, tak uzpůsobeno, aby je bylo možno v poloze úplného zabrzdění samočinně zajistiti. Toto brzdové zařízení musí býti takové, aby udrželo vozidlo i na jízdní dráze o stoupání 25%.

§ 30.

(1) Jakmile vlastní váha motorového vozidla převyšuje 350 kg, musí býti vozidlo opatřeno zařízením, jež umožňuje uvésti je se sedadla řidičova motorem do chodu zpět.

(2) Motorová vozidla, jejichž celková váha (vlastní váha vozidla a největší jeho zatížení prohlášené při schvalování vozidla nebo typu za přípustné) přesahuje 3.500 kg, jakož i autobusy vůbec musí býti opatřeny zvláštním zařízením, které je s to zameziti za všech okolností samovolné sjetí vozidla nazpět.

§ 31.

Všechna zařízení sloužící k obsluze motorového vozidla za jízdy (páky, rukojeti, vypínače, kličky, pedály a pod.) musí býti tak umístěna, aby řidič mohl jimi snadno bez nebezpečí, že je zamění, i ve tmě vládnouti, aniž by musil odvraceti svoji pozornost od jízdní dráhy.

§ 32.

(1) Potrubí pro pohonnou látku musí býti provedeno co nejbezpečněji s dostatečným počtem pružicích zákrutů, pokud je jich třeba. Nádrže tekutých pohonných látek musí býti zhotoveny z houževnatého materiálu a chráněny před rezavěním (na př. pocínováním); veškeré švy nádrží, pokud nejsou nýtovány, svářeny nebo spájeny na tvrdo, musí býti dvojitě zalemovány a letovány. Nádrže musí býti vyzkoušeny výrobcem na těsnost přetlakem 0·3 atm. Plnicí otvory nádrží musí míti vložena sítka zamezující prošlehnutí plamene.

(2) Umístění nádrže na vozidle musí býti takové, aby byla chráněna co nejvíce před poškozením. Karburátor budiž umístěn tak, aby z něho nekapala pohonná látka na výfukové potrubí nebo na součásti zapalovacího, osvětlovacího a spouštěcího zařízení.

(3) Vedení mezi karburátorem a nádrží musí míti uzavírací kohout s vyznačením jeho poloh, který lze uzavříti s místa řidiče. Toto zařízení nemusí míti ona vozidla, u nichž přívod pohonné látky děje se pumpou hnanou buď motorem nebo elektrickým proudem.

§ 33.

(1) Spalování plynů v motoru musí býti co nejdokonalejší a mazání motoru musí býti tak zařízeno, aby se nevyvinoval nadměrně kouř obtěžující okolí. Každý automobil osobní, autobus a automobil nákladní musí míti zvláštní čistič paliva, pokud tento není součástí karburátoru nebo benzinové pumpy a, nejde-li o vozidla s motorem dvoudobým, též čistič oleje. Automobily osobní, autobusy, jakož i nákladní automobily o únosnosti od 1·5 t musí míti čistič vzduchu.

(2) U zařízení, jimiž se vytápí vnitřek motorového vozidla pomocí výfukových plynů, musí býti spoje trubek mimo prostor pro cestující.

(3) Parní kotel musí býti takové konstrukce, aby palivo shořelo co nejdokonaleji a aby se zamezilo vylétávání jisker. Ohniště parního kotle musí býti dobře isolováno od spalitelných součástí vozidla a popelník musí býti zařízen tak, aby z něho nemohly vypadnouti žhavé části popela nebo paliva.

(4) Elektrické vedení měj takovou isolaci a budiž tak položeno, aby byl pokud možno zamezen vznik zkratu. Akumulátory musí býti umístěny ve vozidle tak, aby nebyly přístupny cestujícím osobám, a aby se kapalina nerozstřikovala.

§ 34.

(1) Sedadla u nákladních automobilů buďtež vypolštářována a tak umístěna, aby řidič a jeho průvodce nebyli ohrožováni nákladem ani omezováni ve volnosti svých pohybů.

(2) Nákladní automobily od únosnosti 1·5 t včetně musí býti opatřeny hákem pro tah vlečného vozu a u nákladních automobilů o únosnosti 3 t a vyšší, jakož i u nákladních automobilů třínápravových již od únosnosti 1·5 t včetně, musí býti kromě toho dána možnost namontovati odpérovaný hák.

§ 35.

(1) Kola motorového vozidla pro dopravu osob vůbec a nákladního vozidla, pokud celková váha (§ 30, odst. 2) vozidla nepřevyšuje 5·5 t, musí býti opatřena pneumatikami (pryžovými obručemi s duší); motorová vozidla nákladní, jichž celková váha je větší než 5·5 t, musí býti opatřena buď pneumatikami nebo obručemi jiného druhu, které jsou přibližně téže pružnosti (pryžové obruče komorové, obruče z plné pryže). Pneumatiku nutno vyměniti, jakmile jest ojeta až na plátno. Obručí z plné pryže smí býti jen tak dlouho používáno, dokud její výška nad základní kovovou obručí není na žádném místě obvodu menší než 6 cm.

(2) Vnější kraje nábojů kol nesmějí vyčnívati z ostatního vnějšího obrysu vozidla.

§ 36.

(1) Ustanovení § 29, odst. 2, § 32, § 33, odst. 1, věty druhé a třetí a § 34, odst. 2 neplatí pro motorová vozidla, která sama nebo jejichž typ byl podle dosavadních předpisů uznán za způsobilý k jízdě na veřejných silnicích a cestách přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), pakli dojde k zápisu vozidla do rejstříku (§ 16 zákona) před 1. lednem 1939.

(2) Ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem národní obrany může však — pokud jde o ustanovení § 33, odst. 1, věty druhé a třetí — ze závažných důvodů prodloužiti pro jednotlivá vozidla nebo typy vozidel lhůtu, stanovenou v předchozím odstavci pro zápis vozidla do rejstříku.

ČÁST III.

Zvláštní podmínky pro uznání způsobilosti motorových vozidel určených pro veřejnou dopravu osob.

(K § 7, odst. 2 zákona.)

§ 37.

(1) Skleněná stěna před řidičem a postranní okna v prostoru určeném pro řidiče musí míti skla, která při rozbití nemohou způsobiti nebezpečné řezné rány a neztrácejí časem na průhlednosti.

(2) Okna autobusů v prostoru pro cestující s výjimkou oken nad zadními koly a za nimi, musí býti spouštěcí a zařízena tak, aby je bylo lze zevnitř snadno otevříti.

§ 38.

Uzavřené autobusy musí míti dostatečné větrání a, používá-li se jich také v zimě, i zařízení pro vytápění vnitřku vozu.

§ 39.

(1) Nádrž na pohonnou látku u autobusů nesmí býti umístěna ani u motoru, ani pod sedadlem řidiče, ani v prostoru pro cestující.

(2) Sedadlo řidiče autobusu musí býti vhodně odděleno od prostoru pro cestující.

§ 40.

Veškerá motorová vozidla určená pro veřejnou dopravu osob musí míti alespoň jedno brzdové zařízení působící na obě přední a dvě zadní hnací kola téže nápravy.

§ 41.

Ustanovení § 37, odst. 2, § 39, odst. 1 a § 40 neplatí pro motorová vozidla, která sama nebo jejichž typ byl podle dosavadních předpisů uznán za způsobilý k jízdě na veřejných silnicích a cestách přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), pakli dojde k zápisu vozidla do rejstříku jakožto vozidla určeného pro veřejnou dopravu osob (§ 83, odst. 1) před 1. lednem 1939.

ČÁST IV.

Periodické zkoušky motorových vozidel určených pro veřejnou dopravu osob.

(K § 7, odst. 2 zákona.)

§ 42.

Motorová vozidla určená pro veřejnou dopravu osob budou podrobena každého druhého roku periodickým zkouškám, zda vyhovují podmínkám předepsaným v § 3 zákona a v §§ 28 až 41 tohoto nařízení a jsou řádně udržována.

§ 43.

Zkoušky podle předchozího paragrafu provádí zpravidla v sídle okresního úřadu, u něhož je vozidlo zapsáno v rejstříku, zkušební komisař, kterého k tomu ustanoví tento okresní úřad.

§ 44.

(1) Držitel motorového vozidla jest povinen předvésti vozidlo ke zkoušce na výzvu okresního úřadu, který při předvolání přihlíží k zájmům pravidelné veřejné dopravy.

(2) Vozidlo ke zkoušce předvedené musí míti vyčištěný strojový spodek.

(3) Při předvedení vozidla musí býti předloženo osvědčení o jeho způsobilosti k jízdě, po případě typové osvědčení, a osvědčení o zápisu do rejstříku.

§ 45.

Zkušební komisař sepíše zápis o provedené zkoušce a podá o jejím výsledku zprávu okresnímu úřadu, který zapíše výsledek zkoušky do rejstříku motorových vozidel [§ 16, odst. 2, písm. c) zákona] a do osvědčení podle § 16, odst. 4 zákona.

§ 46.

Bylo-li zkouškou zjištěno, že motorové vozidlo nevyhovuje již podmínkám stanoveným pro jeho uznání za způsobilé k jízdě, postupuje okresní úřad podle § 8, odst. 4 zákona.

§ 47.

(1) Držitelé motorových vozidel jsou povinni zaplatiti za provedení zkoušky zmíněné v předchozích paragrafech tyto zkušební taxy:

a) za vyzkoušení autobusu Kč 30,

b) za vyzkoušení jiného motorového vozidla určeného pro veřejnou dopravu osob Kč 20.

(2) Zkušební taxa připadá státu. Ustanovení § 27, odst. 4, věty druhé a třetí platí i tu.

ČÁST V.

Namátkové zkoušky motorových vozidel.

(K § 8, odst. 3 zákona.)

§ 48.

Odbornou prohlídku v případech uvedených v § 8, odst. 3 zákona dá provésti okresní úřad, v jehož obvodě vozidlo právě jest. Bylo-li při prohlídce zjištěno, že motorové vozidlo nevyhovuje podmínkám stanoveným pro jeho uznání za způsobilé k jízdě, postupuje okresní úřad podle § 8, odst. 4 zákona.

ČÁST VI.

Rejstříkové značky československých motorových vozidel.

(K § 9 zákona.)

§ 49.

(1) Rejstříková značka československých motorových vozidel — s výjimkou vozidel podniků Československé pošty a Československých státních drah — sestává z písmena označujícího obvod zemského úřadu, v němž byla značka vydána, a z evidenčního čísla. Motorovým vozidlům z obvodu hlavního města Prahy jest však vyhrazeno zvláštní písmeno.

(2) Písmeny, zmíněnými v odstavci předcházejícím, jsou velká tiskací písmena latinského písma, a to:

pro zemi Českou (bez obvodu hlav. města Prahy) . . . . . Č,
pro zemi Moravskoslezskou . . . . . M,
pro zemi Slovenskou . . . . . S,
pro zemi Podkarpatoruskou . . . . . R,
pro obvod hlavního města Prahy . . . . P.

(3) Evidenční číslo sestává nejvýše z pěti arabských číslic. Zemské úřady přidělí jednotlivým rejstříkovým úřadům (§ 16, odst. 1 zákona) — s výjimkou policejního ředitelství v Praze — určité skupiny čísel, a to jednak z číselné řady pro motorová vozidla dvoukolová jednak z číselné řady pro vozidla ostatní. Bude-li vyčerpána řada pětimístných čísel, započne se nová řada rovněž nejvýše pětimístných čísel, ke které se připojuje římské číslování. V rejstříkových značkách vydaných pro motorová vozidla dvoukolová klade se písmeno a případná římská číslice za arabské číslice nebo pod ně. V rejstříkových značkách vydaných pro ostatní motorová vozidla klade se písmeno a případná římská číslice před arabské číslice nebo nad ně. Písmeno, po případě římská číslice musí býti od arabských

číslic, jakož i mezi sebou odděleny vodorovnou čárkou, jsou-li umístěny v jedné řádce s arabskými číslicemi. Arabské číslice evidenčního čísla musí býti umístěny vždy jen v jedné řádce. Skládá-li se evidenční číslo z více než tří arabských číslic, musí býti poslední tři číslice odděleny od předcházejících tečkou.

(4) Rejstříková značka pro motorová vozidla podniků Československé pošty a Československých státních drah sestává z velkého tiskacího písmena D latinského písma a z evidenčního čísla, přidělovaného postupně podle povahy vozidla buď z číselné řady pro motorová vozidla dvoukolová nebo z číselné řady pro vozidla ostatní. Ustanovení předchozího odstavce platí s výjimkou věty druhé i pro tyto značky.

§ 50.

Rejstříkové značky přiděluje československým motorovým vozidlům okresní úřad, provádějící jich zápis do rejstříku československých motorových vozidel, nebo — v případech uvedených v § 9, odst. 3 zákona — okresní úřad, v jehož obvodu je stanoviště dotčené živnosti, nebo konečně — jde-li o případ uvedený v § 9, odst. 4 zákona — okresní úřad, v jehož obvodu je stanoviště motorového vozidla.

§ 51.

(1) Na každém motorovém vozidle, jemuž byla přidělena rejstříková značka, musí býti při jeho používání tato značka vyznačena jak vpředu, tak i vzadu. Má-li motorové vozidlo vlečný vůz nebo několik vlečných vozů, musí býti rejstříková značka vyznačena též na zádi posledního vlečného vozu.

(2) Rejstříková značka musí býti provedena buď na vozidle samém na ploše rovné nebo jen nepatrně zakřivené, nebo na tabulce z trvanlivého materiálu s povrchem co možno hladkým, která je řádně (šrouby, nýty a pod.) upevněna na vozidle. Upevnění tabulky nebo provedení značky na vozidle musí se státi na místě dobře viditelném, a to kolmo nebo alespoň přibližně kolmo na směr jízdy. U motorových vozidel dvoukolových vždy a u ostatních motorových vozidel tehdy, vybíhá-li tvar karoserie vpředu, po případě vzadu do špičky o úhlu menším než 120°, může býti přední, po případě zadní značka nahrazena dvěma značkami umístěnými ve směru osy vozidla, aby bylo lze značku s obou stran čísti.

(3) Rejstříkové značky musí býti provedeny písmeny i číslicemi stojatými, zcela jednoduchých tvarů, vylučujících záměnu, bez jakýchkoliv ozdob, a to bíle na černém podkladě. Použije-li se písmen kovových, musí býti natřena bílou krycí barvou. Celá značka musí býti bíle orámována. Písmena a číslice rejstříkové značky musí býti u motorových vozidel dvoukolových alespoň 8 cm vysoké a jejich rysy alespoň 1 cm široké, u ostatních motorových vozidel pak alespoň 10 cm vysoké a jejich rysy alespoň 1·5 cm široké. Vodorovná čárka, oddělující součásti rejstříkové značky (§ 49, odst. 3), musí se svou délkou rovnati přibližně šířce arabské číslice a míti stejně široký rys. Průměr tečky mezi arabskými číslicemi musí se rovnati šíři jejich rysů. Šířka bílého orámování značky musí býti u motorových vozidel dvoukolových 2 mm, u ostatních motorových vozidel 3 mm. Vzdálenost orámování od písmen a číslic značky musí činiti v prvém případě alespoň 5 mm, ve druhém pak alespoň 10 mm.

(4) Rejstříkové značky, přidělené podle § 9, odst. 3 zákona, musí býti provedeny černě na bílém podkladě. Orámování značky tu odpadá. Jinak platí i pro tyto značky ustanovení předchozího odstavce.

§ 52.

Na motorovém vozidle nesmí býti v blízkosti rejstříkové značky umístěno, s výjimkou rozeznávací značky státní příslušnosti, žádné jiné označení, jež by mohlo uvésti v omyl nebo odvrátiti pozornost od této značky. Výjimečně mohou býti motorová vozidla cizích diplomatických missí v Československé republice úřadujících, jejich přednostů nebo členů, jakož i motorová vozidla osob postavených na roveň přednostům nebo členům cizích diplomatických missí, opatřena ještě označením, sestávajícím z velkých tiskacích písmen CD latinského písma, provedených červeně na bílé půdě oválného tvaru.

ČÁST VII.

Předpisy o způsobu a umístění některých technických údajů na vozidle.

(K § 10 zákona.)

§ 53.

(1) Motorová vozidla a jejich vlečné vozy musí býti opatřeny tabulkou, na níž jsou uvedeny údaje zmíněné v § 10, odst. 1, pokud se týče odst. 2 zákona, pokud nejsou jinde na vozidle vyznačeny (§§ 54 a 55).

(2) Tabulka musí býti kovová a na motorovém vozidle dobře připevněna (šrouby, nýty a pod.).

(3) Písmena a číslice nápisu na tabulce musí býti buď plastické nebo vyryté nebo vyražené.

§ 54.

(1) Tovární značka motoru, t. j. typ a výrobní číslo, po případě i pořadové číslo serie typu musí býti vyznačena buď na motoru vozidla přímo v kovu motoru, t. j. vyražena, vyryta a pod., nebo odlita do hloubky, nebo na kovovém štítku (tabulce) připevněném na motoru a zajištěném proti výměně. Před výrobním nebo pořadovým číslem i za ním musí býti umístěna hvězdička a jednotlivé číslice musí býti od sebe stejně vzdáleny.

(2) Vyznačení toto se umístí na pravé straně motoru ve směru jízdy dopředu (při pohledu se sedadla řidiče), aby bylo patrno na prvý pohled, případně po zdvižení motorového krytu (kapoty), a to na bloku válců (nebo válci), svršku klikové skříně, nebo na nosných patkách motoru, jsou-li v celku odlity s blokem válců nebo se svrškem klikové skříně. Nesmí se umístiti na některé součásti snadno odnímatelné.

§ 55.

(1) Tovární značka chassis, t. j. typ a výrobní číslo, po případě i pořadové číslo serie typu musí býti vyznačena buď přímo v kovu rámu, t. j. vyražena, vyryta a pod., nebo na kovovém štítku připevněném na strojovém spodku a zajištěném proti výměně. Před výrobním nebo pořadovým číslem i za ním musí býti umístěna hvězdička a jednotlivé číslice musí býti od sebe stejně vzdáleny.

(2) Vyznačení toto jest provésti v blízkosti motoru na pravé straně strojového spodku (chassis) ve směru jízdy dopředu mezi předním koncem podélníku a příčnou stěnou, oddělující prostor pro řidiče od motoru, a to buď vně motorového krytu (kapoty) nebo pod ní tak, aby při jejím zdvižení bylo na první pohled patrno. Vyznačení musí se státi na některé hlavní součásti strojového spodku (chassis) nebo na příčné stěně, oddělující prostor pro řidiče od motoru, nikoli však na takové součásti, kterou lze snadno odejmouti a vyměniti.

(3) Ustanovení předchozích odstavců nevztahují se na motorová vozidla zmíněná v § 1, č. 1 a 2 zákona.

ČÁST VIII.

Předpisy o bezpečnostních zařízeních na vozidle.

(K § 11 a k § 5, odst. 3 zákona.)

§ 56.

(1) Motorová vozidla musí míti, je-li jich používáno, svítilny zpředu viditelné, a to:

a) motorová vozidla dvoukolová bez přívěsného vozíku alespoň jednu dobře svítící svítilnu s bezbarvým sklem,

b) motorová vozidla dvoukolová s přívěsným vozíkem mimo svítilnu zmíněnou pod písm. a) ještě druhou svítilnu vyhovující stejným požadavkům a umístěnou tak, aby označovala přibližně vnější obrys tohoto vozíku,

c) ostatní motorová vozidla alespoň dvě dobře svítící svítilny s bezbarvými skly, jež jsou umístěny tak, aby označovaly přibližně boční obrysy vozidla; tomuto účelu vyhovují i osvětlovací zařízení (odstavec 5) umístěná mezi blatníky, jestliže vzdálenost vnějšího kraje svítící plochy od vnějšího kraje blatníku nepřesahuje 40 cm.

(2) Motorová vozidla — po případě, mají-li jeden nebo několik vlečných vozů, poslední vlečný vůz — musí míti vzadu svítilnu s bezbarvým sklem, která jasně osvětluje rejstříkovou značku (tuzemskou značku cizozemských vozidel) umístěnou na zádi vozidla nebo posledního vlečného vozu, která však nevrhá bílého světla nazad. Je-li nápis značky průsvitný, může býti tato svítilna umístěna za ním. Zařízení umožňující zhasnutí osvětlení značky se sedadla řidiče nebo zevnitř motorového vozidla je přípustno pouze tehdy, jestliže vypnutím zhasnou i všechna světla motorového vozidla, osvětlující cestu dopředu.

(3) Má-li vozidlo též rozeznávací značku státní příslušnosti, platí ustanovení předchozího odstavce i o osvětlení této značky.

(4) Motorová vozidla musí míti vzadu svítilnu, která vrhá nazad červené světlo, pokud by témuž účelu nesloužila již zároveň svítilna zmíněná v odstavci 2 nebo 3. Při motorových vozidlech s jedním nebo několika vlečnými vozy musí býti tato svítilna upevněna na zadní straně posledního vlečného vozu.

(5) Motorová vozidla zmíněná v odstavci 1 pod písm. c) musí míti vpředu dvě, ostatní pak jedno osvětlovací zařízení (světlomet), umožňující osvětlovati účinně dopředu cestu na dostatečnou vzdálenost bílým nebo žlutavým světlem, jestliže již svítilny uvedené v odstavci 1 tomuto účelu zároveň nevyhovují. Tato vzdálenost musí býti nejméně 100 m, je-li motorové vozidlo schopno jeti rychlostí větší než 30 km za hodinu. Jsou-li světlomety dva, musí býti umístěny ve stejné výši a ve stejné vzdálenosti od podélné osy vozidla a musí svítiti oba stejně jasně. Není dovoleno užívati takových osvětlovacích zařízení, při nichž je možno zhasnouti jen jeden z obou světlometů. Dolní hrana zrcadla světlometů

u všech motorových vozidel nesmí býti výše než 90 cm a níže než 60 cm nad jízdní dráhou.

§ 57.

(1) Zvukový výstražný přístroj (houkačka) musí míti dostatečně silný, nepřerušovaný, rovnoměrně znějící tón, a to u motorových vozidel zmíněných v § 1, č. 1 a 2 zákona vysoce znějící, u ostatních motorových vozidel hluboce znějící. Zvukové výstražné přístroje více než jednohlasé, jakož i přístroje vydávající příliš silný nebo ječivý zvuk nebo skřek, jako fanfárové polnice, píšťaly, sirény, přístroje podtlakové, kompresní píšťaly a j., nejsou přípustny.

(2) Každé motorové vozidlo musí míti nejméně jeden zvukový výstražný přístroj, kterým je možno dáti znamení i tehdy, jestliže motor není v běhu.

(3) Ustanovení odstavce 1, věty druhé neplatí pro zvláštní motorová vozidla pro službu hasičskou, sanitní a veřejnou službu bezpečnostní a pro čištění veřejných cest a míst.

§ 58.

Za zařízení, které zamezuje co možno největší měrou uvedení motorového vozidla v pohyb osobou nepovolanou [§ 11, odst. 1, písm. c) zákona], jest pokládati zejména zapalovací zařízení, které lze vypnouti odnímatelným klíčkem, vhodně umístěný blokující řetízek se zámkem, u zavřených vozů pak uzávěr vozu zámkem.

§ 59.

(1) V každém motorovém vozidle s výjimkou oněch, jež jsou zmíněna v § 1, č. 1, 6 a 7 zákona, musí býti chovány za jízdy v nepropustném obalu a v upotřebitelném stavu obvazové a desinfekční prostředky, potřebné k poskytnutí první laické pomoci při úrazu, a to:

a) v autobusech alespoň 5 větších a 5 prostředně velkých hotových obvazů pro první pomoc, 3 balíčky lučebně čisté lisované obvazové vaty po 25 g, 5 kalikových obinadel, každé 10 cm široké a 5 m dlouhé, 2 leukoplasty, každý 4 cm široký a 1 m dlouhý, a jodová tinktura,

b) v ostatních motorových vozidlech alespoň 2 větší a 2 prostředně veliké hotové obvazy pro první pomoc, 25 g lučebně čisté lisované obvazové vaty, kalikové obinadlo 10 cm široké a 5 m dlouhé, leukoplast 4 cm široký a 1 m dlouhý a jodová tinktura.

(2) U autobusů budiž tato lékárnička chována na místě cestujícím snadno přístupném a zevně označeném.

§ 60.

Zařízení umožňující řidiči bez ohlížení se viděti nazad na jízdní dráhu (§ 11, odst. 2 zákona) může býti umístěno i uvnitř vozidla, jestliže vyhovuje předepsanému účelu.

§ 61.

Výfukové potrubí musí vyústiti na zádi vozidla tak, aby plyny (páry) z něho vycházející nevířily prach, a rovněž nesmí ústí výfukového potrubí býti ohnuto nahoru.

§ 62.

(1) Nákladní automobily (§ 1, odst. 6) musí býti opatřeny ochranným sklem před řidičem a stříškou nad jeho sedadlem.

(2) Na motorových vozidlech musí býti, pokud mají skleněnou ochrannou stěnu před řidičem, na této stěně stírač nebo jiné opatření, jímž lze dosíci rovnocenného účinku.

§ 63.

(1) K výstroji osobních automobilů, autobusů a nákladních automobilů náleží tyto součástky a nářadí:

a) součástky na vozidle namontované: držáky náhradních kol (ráfků) podle předepsaného počtu náhradních kol (ráfků), pokud není jiným zvláštním zařízením na vozidle o umístění kol (ráfků) postaráno [u automobilů nákladních od únosnosti 3 t musí býti držáky nebo jiné zvláštní zařízení pro náhradní kola (ráfky) vždy pod podlahou karoserie], klika roztáčecí (může býti také odnímatelná), kilometrové počitadlo, svítilna elektrická na osvětlení přístrojové desky nebo jiné zařízení vyhovující témuž účelu, ukazovatel šířky vozidla (jen u nákladních automobilů od únosnosti 5 t a u autobusů, jichž strojový spodek odpovídá únosnosti těchto nákladních automobilů), zástrčka pro přenosnou elektrickou svítilnu, u nákladních automobilů od únosnosti 3 t kompresor,

b) náčiní a nářadí: hustilka s hadicí a nástavcem (pokud vozidlo nemá kompresor), kladivo, kleště kombinované, klíč francouzský, klíče potřebné pro menší opravy, kolovrátek na matice kol (s výjimkou vozidel s koly přitaženými ústřední maticí), dvě páky montovací, pumpa na tlakové mazání (pokud není mazání ústřední), šroubovák, zdvihák,

c) náhradní součástky: jedno náhradní kolo (ráfek) s pneumatikou v použitelném stavu (§ 35, odst. 1, věta druhá), u nákladních automobilů od únosnosti 2 t a u autobusů, jejichž strojový spodek odpovídá únosnosti těchto nákladních automobilů, další kolo (ráfek) bez

pneumatiky, dvě matice k snímacím kolům pravým a dvě k levým, 2 svíčky zapalovací s těsněním (jen u vozidel s motory s elektrickým zapalováním).

(2) K výstroji vlečného vozu náleží:

a) držák náhradního kola (ráfku),

b) klíče potřebné pro menší opravy,

c) jedno náhradní kolo (ráfek) s pneumatikou v použitelném stavu (§ 35, odst. 1, věta druhá).

(3) Ustanovení odstavce 1 platí jen pro motorová vozidla, která budou připuštěna k jízdě (§ 6, odst. 1 zákona) po účinnosti tohoto nařízení (§ 147, odst. 1).

§ 64.

Motorová vozidla, s výjimkou vozidel dvoukolových, musí míti na zádi zvláštní světelné signální zařízení, které vrhá nazad červené neb oranžové světlo, jakmile řidič počne brzditi (lampa „stop").

§ 65.

Motorová vozidla, která jsou tak zařízena, že řidič nemůže při zamýšlené změně směru dáti ve shodě s všeobecnými předpisy o silniční policii, po případě s vžitými zvyklostmi rukou znamení, které by bylo i od zadu viděti, musí míti na obou stranách vozidla spolehlivě působící ukazovatele směru viditelné i za tmy. Ukazovatelé směru musí býti viditelny ze předu i ze zadu a musí býti při používání za noci osvětleny světlem červeným neb oranžovým, buď stálým nebo přerušovaným. Zařízení musí býti takové, aby řidič mohl se svého místa je viděti, nebo jiným způsobem zjistiti, zdali působí.

§ 66.

V autobusech musí býti nejméně jeden spolehlivě účinkující hasicí přístroj s mrazuvzdornou náplní, jež váží nejméně 5 kg a kterou je možno hasiti i minerální oleje (benzin a jeho směsi a pod.); přístroj budiž umístěn tak, aby byl přístupný řidiči i cestujícím.

HLAVA TŘETÍ.

Českoslovenští řidiči motorových vozidel.

ČÁST I.

Předpisy o udělení povolení říditi motorové vozidlo.

(K § 12, odst. 1 až 3 a 5 a k § 13, odst. 1 zákona.)

§ 67.

(1) Žádost za udělení povolení říditi motorové vozidlo podati jest u okresního úřadu, v jehož obvodu má žadatel bydliště. Nemá-li žadatel bydliště na území republiky československé, řídí se místní příslušnost úřadu pobytem žadatelovým, vyjma případ uvedený v § 69, odst. 2.

(2) V žádosti jest uvésti zejména povolání a bydliště žadatele, pro jakou kategorii a skupinu vozidel (§ 68) hodlá složiti zkoušku, kde se vyučil říditi motorové vozidlo a jakého druhu vozidla (§ 1 zákona) hodlá použíti při zkoušce v jízdě (§ 73, odst. 4).

(3) K žádosti jest připojiti zejména tyto přílohy:

1. křestní nebo rodný list žadatele,

2. průkaz o státní a domovské příslušnosti žadatelově,

3. nenalepenou fotografii hlavy žadatele ve formátu 4·5 cm šířky a 4 cm výšky ve dvou exemplářích,

4. vysvědčení zachovalosti,

5. vojenskou knížku (§§ 187 a 188 branných předpisů vydaných vládním nařízením ze dne 15. září 1927, č. 141 Sb. z. a n.) anebo průkaz o tom, že žadatel, splnivší odvodní povinnost, je prost branné povinnosti.

§ 68.

(1) Pokud jde o povolení k řízení, dělí se motorová vozidla v tyto čtyři kategorie:

I. motorová vozidla dvoukolová,

II. motorová vozidla více než dvoukolová o celkové váze do 2.600 kg,

III. táž motorová vozidla o celkové váze přes 2.600 kg do 3.500 kg,

IV. ostatní motorová vozidla o celkové váze nad 3.500 kg,

při čemž uvnitř těchto kategorií jest ještě rozeznávati za účelem vymezení řidičského oprávnění tyto skupiny:

A. vozidla s motorem spalovacím.

B. vozidla s motorem parním,

C. vozidla s motorem elektrickým.

(2) Celkovou vahou podle předchozího odstavce rozumí se součet vlastní váhy vozidla a největšího zatížení, prohlášeného při schvalování vozidla nebo typu za přípustné.

(3) Oprávnění říditi motorová vozidla kategorie uvedené v odstavci 1 pod č. IV platí i pro řízení motorových vozidel kategorií II a III.

§ 69.

(1) Cizinec musí předložiti nadto průkaz o formální vzájemnosti svého státu. Tento průkaz podává se osvědčením, jež vydá ministerstvo vnitra republiky Československé po dohodě s ministerstvem zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra sdělí po dohodě s ministerstvem zahraničních věcí okresním úřadům, ve kterých případech jest považovati vzájemnost za prokázanou bez předložení uvedeného osvědčení.

(2) V případě § 36, odst. 2 zákona udílí povolení říditi motorové vozidlo státní úřad policejní v sídle toho zemského úřadu, v jehož obvodu se osoba ta právě zdržuje.

§ 70.

(1) Okresní úřad zjistí tělesnou a duševní způsobilost žadatelovu svým úředním lékařem.

(2) Pro zjištění tělesné a duševní způsobilosti podle § 12, odst. 3 zákona platí tyto předpisy: Za způsobilou k řízení motorového vozidla možno uznati pouze osobu, která má všechny čtyři končetiny ovladatelné a s funkcí potřebnou k řízení motorového vozidla a hlavu a trup volně pohyblivé. Nemůže býti uznána způsobilou osoba, mající poruchu nebo vadu, která by mohla býti na závadu bezpečnému řízení motorového vozidla. Zejména nelze uznati způsobilou osobu trpící padoucnicí, závratěmi, mdlobami a pod., jakož i osobu stiženou chorobnými příznaky duševními nebo nervovými. Řidič musí zvláště míti dobrý zrak a sluch. Pohyblivost oční, zorné pole a vnímání barev nesmějí se podstatně vzdalovati normálních hranic. Ostrost zraková musí činiti po korekci alespoň na jednom oku nejméně 6/12. Za nejnižší hranici sluchu nutno pokládati slyšení zdůrazněného šepotu na vzdálenost 2 m pro každé ucho.

§ 71.

(1) Dříve než vyzve příslušného zkušebního komisaře (§ 12, odst. 3 zákona), aby provedl zkoušku za účelem zjištění odborné způsobilosti žadatelovy, zjistí okresní úřad ze žádosti a jejích dokladů, z posudku úředního lékaře, jakož i z výsledku úředního šetření o spolehlivosti žadatelově pro řízení motorového vozidla, zda žadatel vyhovuje všem ostatním podmínkám pro dosažení povolení říditi motorové vozidlo (§ 12, odst. 2 zákona), a není-li tomu tak, žádost zamítne.

(2) Zkušební komisař určí žadateli den a hodinu zkoušky tak, aby zkouška mohla býti vykonána zpravidla do šesti týdnů od podání žádosti.

(3) Před konáním zkoušky musí žadatel prokázati, že složil zkušební taxu ve výši Kč 30, jež připadá státu. Ustanovení § 27, odst. 4, věty druhé a třetí platí i tu.

(4) Zkouška sestává ze zkoušky ústní a zkoušky v jízdě; koná se v sídle okresního úřadu.

§ 72.

(1) Ústní zkouškou musí žadatel prokázati, že má:

a) potřebné znalosti předpisů platných pro řidiče a jízdu motorovými vozidly,

b) všeobecné znalosti hlavních částí a mechanismů motorového vozidla kategorie a skupiny (§ 68), pro něž má býti povolení k řízení vydáno,

c) podrobné znalosti oněch součástí a mechanismů vozidla, od nichž odvisí bezpečnost jízdy (řízení, brzdy, převodové skříně, obruče a pod.), jakož i způsobu, jak se chovati při smyku vozidla, jeho požáru a pod.;

d) všeobecné znalosti o poskytování první laické pomoci, totiž základní znalost asepse a postupu při aseptickém ošetření rány a základní znalost obvazové techniky, jakož i znalost zacházení s obvazovým a desinfekčním materiálem pro motorová vozidla předepsaným.

(2) Žadatelé, kteří hodlají dosíci povolení říditi motorová vozidla o celkové váze nad 3.500 kg (§ 68, odst. 1, č. IV), musí při ústní zkoušce prokázati kromě vědomostí zmíněných v předchozím odstavci i podrobné znalosti všech mechanismů a zařízení těchto motorových vozidel.

(3) Ústní zkoušku může vykonati i více žadatelů současně.

§ 73.

(1) Zkouška v jízdě koná se jen tehdy, obstál-li žadatel při zkoušce ústní.

(2) Zkouška v jízdě koná se vozidlem kategorie a skupiny (§ 68), pro něž má býti žadateli uděleno povolení. Zkušební jízda musí trvati nejméně čtvrt hodiny.

(3) Zkouškou v jízdě musí žadatel prokázati, že umí vozidlo bezpečně a spolehlivě říditi, má při tom náležitý klid, rozvahu, duchapřítomnost a porozumění pro potřeby provozu, odhaduje správně vzdálenosti, zná účinnost brzd a řízení a dovede se uvarovati zbytečného hluku vozidla a zbytečného unikání plynů (par) z výfuku.

(4) Ke zkoušce jest žadatel povinen sám opatřiti motorové vozidlo, jež musí býti v tako-

vém stavu, aby bylo možno bezpečně vyzkoušeti praktické znalosti žadatelovy; vozidlo, které těmto podmínkám nevyhovuje, budiž odmítnuto. Není-li žadatel vlastníkem řečeného vozidla, musí předložiti potvrzení vlastníka o tom, že použití vozidla děje se s jeho souhlasem; toho není třeba při použití vozidel, která propůjčují pro zkoušku svých žáků podniky zabývající se po živnostensku výcvikem řidičů motorových vozidel (školy pro řidiče).

§ 74.

Při zkušební jízdě musí zkušební komisař míti možnost, pokud to zařízení vozidla připouští, zasáhnouti do řízení vozidla, pakli se nezúčastní zkušební jízdy se svolením zkušebního komisaře osoba, jež zkoušeného vyučila jízdě, na niž v tomto případě přechází uvedený úkol. Zkušební komisař musí míti povolení, pokud se týče způsobilost k vyučování podle § 72 zákona.

§ 75.

(1) Zkušební komisař vyhotoví o výsledku této zkoušky posudek, v němž výslovně uvede kategorii a skupinu (§ 68) motorových vozidel, pro které žadatel vykonal zkoušku.

(2) Jestliže žadatel neobstál při zkoušce, ustanoví mu zkušební komisař přiměřenou lhůtu k opakování zkoušky, která však nesmí býti kratší než dva měsíce, poučí ho, že může po uplynutí této lhůty žádati u příslušného okresního úřadu o povolení k opakování zkoušky, a zpraví o tom současně okresní úřad. Proti výroku zkušebního komisaře není opravných prostředků.

(3) Opakování zkoušky jest povoliti jen, žádá-li se o to do jednoho roku po podání prvé žádosti. Jinak je potřebí nové žádosti podle § 67. Za opakování zkoušky musí žadatel složiti znovu zkušební taxu.

§ 76.

(1) Vykonal-li žadatel zkoušku s úspěchem, vydá mu okresní úřad řidičský průkaz.

(2) Vzor řidičského průkazu stanoví ministerstvo vnitra. Zanikne-li oprávnění říditi motorové vozidlo (§ 14 zákona), jest řidičský průkaz vrátiti úřadu, který jej vydal.

§ 77.

(1) Uchází-li se osoba, které bylo již uděleno povolení říditi motorové vozidlo, o povolení říditi motorové vozidlo jiné kategorie nebo skupiny (§ 68), musí se podrobiti zkoušce doplňovací.

(2) Žádost o udělení nového povolení podati jest u okresního úřadu, v jehož obvodu má žadatel bydliště. Ustanovení § 67, odst. 1, věty druhé platí i tu.

(3) K této žádosti, jež musí kromě údajů zmíněných v § 67, odst. 2 obsahovati údaj o povolení říditi motorová vozidla, které již bylo uděleno, není třeba připojiti přílohy zmíněné v § 67, odst. 3 kromě vysvědčení zachovalosti.

(4) Doplňovací zkouška sestává ze zkoušky ústní a zkoušky v jízdě. Ústní zkouška omezí se jen na předměty uvedené v § 72, odst. 1, písm. b) a c) a pokud se týče, též v § 72, odst. 2.

(5) V ostatním platí i pro doplňovací zkoušku a udělení povolení ustanovení předchozích paragrafů.

§ 78.

(1) Vysvědčení o způsobilosti k řízení motorových vozidel vydané vojenskou správou nahrazuje průkaz odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla podle § 12, odst. 3, věty druhé a třetí zákona.

(2) Do doby tříleté praxe řidičské podle § 12, odst. 4 zákona se započítává řidičům ta doba činné vojenské služby, po kterou se po nabytí průkazu k řízení motorových vozidel zabývali v této službě řízením motorových vozidel. Tato praxe prokazuje se potvrzením vojenské správy.

ČÁST II.

Předpisy o oprávnění říditi motorové vozidlo používané k veřejné dopravě osob a o periodických a příležitostných lékařských prohlídkách.

(K § 12, odst. 4 a k § 15, odst. 2 až 4 zákona.)

§ 79.

(1) Žádost za udělení povolení říditi motorové vozidlo používané k veřejné dopravě osob podati jest u okresního úřadu, v jehož obvodu má žadatel bydliště. Ustanovení § 67, odst. 1, věty druhé platí i tu.

(2) V žádosti jest uvésti údaje o nabytí oprávnění říditi motorové vozidlo podle § 12, odst. 2 zákona, po případě podle dřívějších předpisů (§ 95, odst. 1 zákona). K žádosti jest připojiti křestní nebo rodný list žadatele a průkazy o tříleté praxi řidičské.

(3) Do tříleté praxe řidičské počítá se jen doba ztrávená po nabytí povolení podle § 12, odst. 2 zákona, po případě po nabytí povolení

podle dřívějších předpisů (§ 95, odst. 1 zákona), po kterou žadatel skutečně řídil motorové vozidlo téže kategorie a skupiny (§ 68), pro jaké má býti uděleno povolení podle § 12, odst. 4 zákona. Průkaz podává se — pokud jde o zaměstnance — vysvědčeními zaměstnavatelů, jejichž hodnověrnost ověří si úřad vhodným způsobem, zejména nahlédnutím do legitimace pojištěnců zavedené pro potřeby sociálního pojištění, kterou za tím účelem je žadatel povinen předložiti. Je-li řidič motorového vozidla sám podnikatelem dopravy nákladů, podává průkaz dokladem o svém živnostenském oprávnění a potvrzením příslušného živnostenského společenstva, že buď vůbec nezaměstnával pomocných pracovníků nebo že i sám při provozu své živnosti řídil motorové vozidlo. Jde-li o jiné osoby, jest prokázati, že skutečně řídily vozidlo po dobu tří let, jiným vhodným způsobem.

(4) Okresní úřad zjistí zvláštní tělesnou a duševní způsobilost žadatelovu svým úředním lékařem. Pro zjištění této tělesné a duševní způsobilosti podle § 12, odst. 4 zákona platí tyto předpisy: Vyžaduje se ostrost zraková bez korekce nejméně 6/8 na lepším a 6/12 na horším oku. Sluch musí býti normální; zdůrazněný šepot musí taková osoba slyšeti nejméně na vzdálenost 5 m pro každé ucho. Od této podmínky lze upustiti, je-li tento nedostatek vyvážen přiměřeně dlouhou praxí řidičskou; v žádném případě nesmí však ostrost sluchová býti snížena tak, aby taková osoba neslyšela zdůrazněný šepot alespoň na vzdálenost 2 m pro každé ucho. Jinak musí taková osoba vyhovovati ustanovením § 70, odst. 2.

(5) Žadatel musí se dále podrobiti s prospěchem psychotechnickému vyšetření. Bližší podrobnosti o provádění tohoto vyšetření budou stanoveny zvláštním vládním nařízením.

§ 80.

(1) Osoby, jež nabyly oprávnění říditi motorová vozidla používaná k veřejné dopravě osob podle § 12, odst. 4 zákona a nepozbyly ho podle § 14 zákona, jsou povinny podrobiti se každého druhého roku lékařské prohlídce, aby bylo zjištěno, vyhovují-li dosud požadavkům tělesné a duševní způsobilosti, předepsaným pro dosažení tohoto oprávnění.

(2) Stejné povinnosti podléhají osoby, které nabyly řidičského oprávnění přede dnem účinnosti zákona (§ 94, odst. 3 zákona), uplatnily svůj nárok na oprávnění říditi motorová vozidla používaná k veřejné dopravě osob (§ 144, odst. 2) a nepozbyly tohoto oprávnění podle § 14 zákona. První prohlídce podrobí se tyto osoby v termínech, které vyhlásí ministerstvo vnitra nebo pro svůj obvod úřad jím k tomu zmocněný.

(3) Okresní úřad vyzve každého roku veřejnou vyhláškou osoby, které zabývají se řízením motorových vozidel používaných k veřejné dopravě osob, jejíž stanoviště je v obvodu úřadu, a které mají se podrobiti lékařské prohlídce v tomto roce, aby se v době ve vyhlášce stanovené dostavily k okresnímu úřadu nebo na jiné místo jím určené za účelem lékařské prohlídky.

(4) Lékařská prohlídka provádí se podle zásad stanovených v § 79, odst. 4. Zjistí-li se touto prohlídkou, že řidič nevyhovuje již požadavkům tělesné a duševní způsobilosti, předepsaným pro dosažení oprávnění uvedeného v § 12, odst. 4 zákona, nebo dokonce ani požadavkům předepsaným pro dosažení oprávnění uvedeného v § 12, odst. 2 zákona, budiž o tom zpraven okresní úřad, v jehož rejstříku jest řidič zapsán, za účelem dalšího opatření podle § 15, odst. 1 zákona.

(5) Příznivý výsledek prohlídky jest poznamenati v průkaze o řidičském oprávnění.

(6) Odmítne-li osoba prohlídkou povinná bezdůvodně podrobiti se prohlídce, jest o tom zpraviti okresní úřad, v jehož rejstříku řidičů je zapsána, za účelem dalšího opatření podle § 15, odst. 4 zákona, pokud jde o oprávnění uvedené v § 12, odst. 4 zákona.

§ 81.

Ustanovení § 80, odst. 4 a 6 platí obdobně i pro nové lékařské prohlídky konané podle § 15, odst. 3 zákona. Osoba, mající oprávnění říditi motorová vozidla používaná k veřejné dopravě osob, jež byla podrobena takovéto prohlídce, není tím osvobozena od periodické prohlídky podle předchozích odstavců, leč by se tato měla konati týž kalendářní rok; v takovém případě poznamená se výsledek prohlídky, konané podle § 15, odst. 3 zákona v průkaze o řidičském oprávnění.

HLAVA ČTVRTÁ.

Rejstříky.

ČÁST I.

Předpisy o rejstříku československých motorových vozidel a o osvědčení o zápisu do něho.

(K § 16 zákona.)

§ 82.

Za stálé stanoviště motorových vozidel pod-

niků Československé pošty a Československých státních drah považuje se sídlo ústředního úřadu pro správu těchto podniků.

§ 83.

(1) Vzor rejstříku československých motorových vozidel a vzor osvědčení o zápisu vozidla do tohoto rejstříku stanoví ministerstvo vnitra. V rejstříku jest poznamenati též, zda vozidlo jest určeno pro veřejnou dopravu osob (§ 7, odst. 2 zákona).

(2) Údaje zapisované do rejstříku buďte prokázány držitelem motorového vozidla při přihlašování vozidla k zápisu, pokud se týče při oznamování skutečností, tvořících předmět zápisu. Za tím účelem je držitel povinen rejstříkovému úřadu předložiti zejména:

k prokázání údajů, uvedených v § 10, odst. 1 zákona, a údajů o zkoušce, po případě dodatečné zkoušce vozidla nebo typu [§ 16, odst. 2, písm. b) a c) zákona] osvědčení o zkoušce (typové osvědčení) nebo osvědčení o dodatečné zkoušce vozidla (§ 6, odst. 3, 6 a 7 zákona),

k prokázání pojištění proti následkům odpovědnosti z provozu vozidla podle § 56 zákona [§ 16, odst. 2, písm. f) zákona] potvrzení pojišťovny (§ 60 zákona),

k prokázání údajů o vyclení vozidla [§ 16, odst. 2, písm. g) zákona] potvrzení celního úřadu, z něhož musí býti patrno, který úřad a kterého dne vozidlo vyclil a pod kterým pořadovým číslem bylo vyclení zapsáno v příslušném zápise celního úřadu; při osvobození vozidla od cla platí toto ustanovení obdobně; předložení průkazu o vyclení (osvobození od cla) odpadá při dalším zápisu vozidla do rejstříku.

(3) Při prvém zápisu vozidla do rejstříku jest držitel vozidla povinen předložiti vedle typového osvědčení též druhý opis osvědčení o způsobilosti typu (§ 23), který si rejstříkový úřad ponechá.

(4) Změní-li držitel stálé stanoviště vozidla tak, že vozidlo přechází do obvodu jiného okresního úřadu, je povinen před přihlášením vozidla u tohoto úřadu odhlásiti je u dosavadního úřadu rejstříkového. Při změně v osobě držitele vozidla postihuje povinnost odhlásiti se dřívějšího držitele a povinnost přihlásiti se nového držitele; dřívější držitel je povinen odevzdati novému držiteli osvědčení o zápisu vozidla do rejstříku. Při exekučním zabavení motorového vozidla jest jeho dosavadní držitel povinen vydati toto osvědčení exekučnímu orgánu.

ČÁST II.

Předpisy o rejstříku československých řidičů motorových vozidel.

(K §§ 17 a 18 zákona.)

§ 84.

(1) Vzor rejstříku československých řidičů motorových vozidel stanoví ministerstvo vnitra.

(2) Zahlazení soudního odsouzení pro trestný čin proti bezpečnosti života, těla nebo zdraví jest oznámiti rejstříkovému úřadu, jemuž bylo oznámeno uložení trestu, a tímto v rejstříku řidičů vyznačeno (§ 6 zákona ze dne 14. června 1928, č. 111 Sb. z. a n., o zahlazení odsouzení).

(3) Tresty uložené za trestné činy, na něž by bylo bývalo možno použíti trestního řízení blokového, vymažou se z rejstříku z úřední moci po uplynutí jednoho roku, počítajíc ode dne pravoplatného uložení trestu.

§ 85.

Udělí-li okresní úřad příslušný podle bydliště, pokud se týče pobytu žadatelova (§ 67, odst. 1 a § 69, odst. 2) povolení podle § 12 zákona osobě, které již bylo jiným úřadem uděleno povolení říditi motorová vozidla jiné kategorie, po případě — došlo-li ke vzdání se nebo odnětí oprávnění — i téže kategorie, nebo jde-li o udělení povolení podle § 12, odst. 4 zákona úřadem jiným, než který vydal původní povolení k řízení, převezme řidiče do rejstříku úřad udělující nové povolení a vyžádá si za tím účelem od původního úřadu rejstříkového výpis z rejstříku o této osobě.

§ 86.

Ministerstvo vnitra pověří některý úřad jemu služebně podřízený ústřední evidencí odňatých řidičských oprávnění pro celé území státní. Tomuto ústředí oznamují okresní úřady každý případ odnětí řidičského oprávnění podle § 15, odst. 1 zákona. Dále budiž tomuto ústředí oznámen každý případ odepření povolení říditi motorové vozidlo pro nespolehlivost nebo skrytý důvod tělesné nebo duševní nezpůsobilosti. Úřad udělující povolení podle § 12 zákona má si vyžádati v každém pochybném případě zprávu tohoto ústředí. Podávati zprávy k jinému účelu není ústředí oprávněno.

HLAVA PÁTÁ.

Jízdy československých motorových vozidel a československých řidičů motorových vozidel do ciziny.

ČÁST I.

Předpisy o rozeznávací značce státní příslušnosti a o jejím provedení a umístění.

(K § 20, odst. 1 a 4 zákona.)

§ 87.

Rozeznávací značku československé státní příslušnosti tvoří velká tiskací stojatá písmena ČS zcela jednoduchých tvarů, latinského písma bez jakýchkoliv ozdob, namalovaná černě na bílé půdě oválného tvaru. U motorových vozidel o 2 kolech jsou písmena 8 cm vysoká a jejich rysy jsou 10 mm široké. Na ostatních motorových vozidlech jsou písmena 10 cm vysoká a jejich rysy jsou 15 mm široké. Rozměry oválné půdy činí v případě prvém 18 cm ve směru vodorovném a 12 cm ve směru svislém, v případě druhém 30 cm ve směru vodorovném a 18 cm ve směru svislém.

§ 88.

Rozeznávací značka státní příslušnosti musí býti umístěna na motorovém vozidle vzadu na dobře viditelném místě. Namalována budiž na vozidle samém nebo na tabulce řádně na vozidle připevněné, jež jest zhotovena z trvanlivého materiálu o povrchu co možno hladkém. Má-li motorové vozidlo vlečný vůz nebo několik vlečných vozů, musí býti rozeznávací značka státní příslušnosti umístěna též stejným způsobem na zádi posledního vlečného vozu.

ČÁST II.

Předpisy o vydávání mezinárodních osvědčení a povolení, o jejich obsahu a formě.

(K §§ 20 až 24 zákona.)

§ 89.

(1) Obsah a forma mezinárodního osvědčení pro motorová vozidla jsou patrny z přílohy B, obsah a forma mezinárodního povolení k řízení pak z přílohy C. Zápisy do nich se provádějí jen psanou nebo tištěnou latinkou.

(2) Pro vydávání mezinárodních povolení k řízení rozeznávají se tyto kategorie motorových vozidel:

A. motorová vozidla, jejichž celková váha (vlastní váha vozidla a největší jeho zatížení, prohlášené při schvalování vozidla nebo typu za přípustné) nepřevyšuje 3.500 kg,

B. motorová vozidla, jejichž celková váha, zjištěná způsobem uvedeným pod písm. A, převyšuje 3.500 kg,

C. motorová vozidla dvoukolová.

§ 90.

Mezinárodní osvědčení pro motorová vozidla smí býti vydáno jen tenkráte, zjistí-li se, že vozidlo vyhovuje všem podmínkám uvedeným ve článku 3 Pařížské úmluvy.

§ 91.

(1) Mezinárodní povolení k řízení může býti vydáno jen tomu, kdo prokáže, že mu bylo uděleno povolení říditi na území Československé republiky motorové vozidlo téže nebo podobné kategorie, které je dosud v platnosti (§ 12, odst. 1 a § 95, odst. 1 zákona). Má-li okresní úřad, jemuž přísluší vydati mezinárodní povolení k řízení, důvodně za to, že majitel toho oprávnění nevyhovuje již podmínkám předepsaným pro jeho dosažení, zpraví o tom neprodleně úřad rejstříkový (§ 17 zákona) a vyčká jeho sdělení. Dojde-li zpráva, že bylo zahájeno řízení za účelem odnětí oprávnění žadateli podle § 15 zákona nebo že oprávnění to bylo již odňato, budiž mezinárodní povolení k řízení straně odepřeno. Povolení to budiž však straně vydáno, předloží-li doklad o tom, že takovéto opatření rejstříkového úřadu nevedlo k pravoplatnému odnětí oprávnění. Stejně postupuje okresní úřad, jemuž přísluší vidovati mezinárodní povolení k řízení, ať k upozornění spolku pověřeného vydáváním těchto povolení, či z moci úřední.

(2) Objeví-li se, že osoba, jíž bylo vydáno mezinárodní povolení k řízení, nevyhovuje podmínkám předepsaným pro jeho dosažení, odejme je okresní úřad, který je vydal, po případě vidoval, nepozbylo-li již samo platnosti odnětím nebo jiným zánikem oprávnění říditi motorové vozidlo (§§ 14, 15 a § 23, odst. 1 zákona).

§ 92.

(1) Úřad příslušný k vidování vykonává dozor na spolek, pokud jde o vydávání mezinárodních osvědčení a povolení. Tento úřad je příslušným k vydání mezinárodního osvědčení nebo povolení, jež bylo spolkem neprávem odepřeno.

(2) Má-li spolek, pověřený vydáváním mezinárodních osvědčení nebo povolení, odbočky nebo úřadovny mimo své sídlo, které jsou oprávněny podle stanov spolku a se schvále-

ním ministerstva veřejných prací, pokud se týče ministerstva vnitra vystavovati tato osvědčení nebo povolení, jest příslušným k jich vidování a k úkonům předchozího odstavce okresní úřad sídla této odbočky nebo úřadovny.

(3) Úřad (spolek), vydávající mezinárodní osvědčení nebo povolení, vede seznam těchto průkazů, jež vydal.

HLAVA ŠESTÁ.

Jízda cizozemských motorových vozidel do Československé republiky.

ČÁST I.

Mezinárodní osvědčení pro cizozemská motorová vozidla a značka státní příslušnosti.

(K §§ 25 a 26 zákona.)

§ 93.

(1) Za platné na území republiky Československé uznává se toliko takové mezinárodní osvědčení pro cizozemské motorové vozidlo, které bylo vydáno podle vzoru uvedeného v příloze B úřadem některého smluvního státu Pařížské úmluvy nebo spolkem k tomu úředně zmocněným v jazyce předepsaném zákonodárstvím onoho státu; bylo-li vydáno uvedeným spolkem, musí býti úřadem ověřeno. Zápisy do něho konají se jen psanou nebo tištěnou latinkou.

(2) Jízdou na přechodnou dobu rozumí se jízda motorovým vozidlem v Československé republice jen za předpokladu, že toto vozidlo má stálé stanoviště mimo území republiky Československé.

(3) Značka státní příslušnosti musí se skládati z jednoho až tří písmen volených ve shodě s Pařížskou úmluvou a s mezinárodními akty k ní se vížícími. Provedení a umístění značky musí odpovídati ustanovením §§ 87 a 88.

ČÁST II.

Prozatímní tuzemské značky cizozemských motorových vozidel.

(K §§ 29 a 30 zákona.)

§ 94.

(1) Prozatímní tuzemská značka cizozemských motorových vozidel (§ 29, odst. 2 zákona) sestává ze dvou velkých tiskacích písmen latinských, z nichž prvním jest písmeno H a druhým počáteční písmeno země, v níž byla značka vydána, takže zní:

v zemi České . . . . . HČ,
v zemi Moravskoslezské . . HM,
v zemi Slovenské . . . . HS,
v zemi Podkarpatoruské . . HR.

Evidenční číslo sestává nejvýše z pěti arabských číslic vzatých z číselné řady buď pro motorová vozidla dvoukolová nebo pro motorová vozidla ostatní. Písmena i číslice jsou červené na bílém poli.

(2) Pro způsob provedení a umístění prozatímních tuzemských značek cizozemských motorových vozidel platí jinak tytéž předpisy jako o rejstříkových značkách československých motorových vozidel (§§ 49 a 51) s tou výjimkou, že značkové tabulky mohou býti zhotoveny také z přiměřeně silného papíru.

§ 95.

(1) Celní úřady (§ 27 zákona) vedou rejstřík o vydávání těchto značek, do něhož zapisují domácí rejstříkovou značku vozidla, jméno a bydliště držitele motorového vozidla a den vydání prozatímní tuzemské značky, a vydávají potvrzení o přidělení této značky.

(2) Zemské úřady přidělí jednotlivým celním úřadům ve svém správním obvodu určité skupiny čísel pro značky zmíněné v předchozím odstavci.

(3) Celní úřad vydá straně tabulku se značkou za náhradu hotových výloh.

(4) Je-li cizozemské motorové vozidlo opatřeno jinými značkami, buďtež buď sňaty nebo zakryty tak, aby je nebylo viděti.

§ 96.

(1) Pro zkoušení cizozemských motorových vozidel opatřených prozatímní tuzemskou značkou platí obdobně tytéž předpisy jako pro československá motorová vozidla (§§ 19 až až 41).

(2) Zemský úřad může uděliti povolení podle § 29 zákona toliko tenkráte, měla-li zkouška příznivý výsledek a vyhovuje-li vozidlo kromě toho ještě ustanovení § 11, odst. 1, písm. a) a b) a odst. 2 a 3 zákona.

§ 97.

Průkaz o vzájemnosti svého státu podle § 30, písm. a) zákona podává žadatel osvědčením, jež vydá ministerstvo veřejných prací republiky Československé po dohodě s ministerstvem zahraničních věcí. Ministerstvo veřejných prací sdělí po dohodě s ministerstvem zahraničních věcí zemským úřadům, ve kte-

rých případech jest považovati vzájemnost za prokázanou bez předložení uvedeného osvědčení.

ČÁST III.

Dočasné tuzemské značky cizozemských motorových vozidel a stálé tuzemské značky cizozemských vozidel.

(K §§ 31 a 32 zákona.)

§ 98.

(1) Dočasná tuzemská značka cizozemských motorových vozidel (§ 31, odst. 1 zákona) sestává z velkých tiskacích písmen latinských, označujících zemský úřad, jímž byla značka vydána, a z evidenčního čísla. Uvedenými písmeny jsou velká tiskací písmena latinského písma, a to:

pro zemský úřad v Praze . . . . ZČ,
pro zemský úřad v Brně . . . . ZM,
pro zemský úřad v Bratislavě . . ZS,
pro zemský úřad v Užhorodě . . ZR.

Evidenční číslo sestává z arabských číslic, vzatých z číselné řady, zvláštní pro motorová vozidla o dvou kolech a zvláštní pro motorová vozidla ostatní. Pokud jde o sestavení, provedení a umístění této značky, platí ustanovení o značkách rejstříkových (§§ 49 a 51).

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí i pro stálé tuzemské značky cizozemských motorových vozidel (§ 31, odst. 2 zákona) s tou jedinou změnou, že písmeno Z nahrazuje se písmenem T.

(3) Zemský úřad vede o značkách jím přidělených (odstavce 1 a 2) záznamy ve formě rejstříku, do něhož jest zapsati kromě přidělené značky:

a) jméno, příjmení (rodinné jméno), zaměstnání, státní příslušnost a bydliště držitele motorového vozidla,

b) stálé stanoviště vozidla v jeho domovském státě a domácí rejstříkovou značku,

c) údaje potřebné ke zjištění totožnosti vozidla,

d) bylo-li vozidlo podrobeno zkoušce podle § 29 zákona, údaje o této zkoušce,

e) datum a číslo povolení podle § 29 nebo § 30 zákona, po případě jeho časové omezení.

(4) Rejstřík vede se odděleně pro vozidla, jimž přidělena dočasná značka, a odděleně pro vozidla, jimž byla přidělena značka stálá; vzor tohoto rejstříku stanoví ministerstvo vnitra.

(5) Každý, kdo prokáže svůj zájem, má právo vyžádati si od úřadu ústně nebo písemně informaci nebo výpis o skutečnostech uvedených v odstavci 3, písm. a) a b); úřad je povinen této žádosti vyhověti.

§ 99.

(1) Do průkazu o povolení, uděleném podle § 29 nebo § 30 zákona, jest zanésti všechny údaje zapsané v rejstříku (§ 98).

(2) Průkaz uvedený v předchozím odstavci jest povinen řidič míti při jízdách na území Československé republiky u sebe a předložiti jej na požádání příslušným veřejným orgánům k nahlédnutí; průkaz budiž též předložen celnímu úřadu, jenž propouští vozidlo, při výstupu z území Československé republiky, a byla-li vozidlu přidělena stálá značka, i při novém vstupu do tohoto území. V posléze uvedeném případě poznamená celní úřad v průkazu den nového vstupu. Byla-li vozidlu přidělena jen dočasná značka, postupuje se při novém jeho vstupu na území Československé republiky podle § 29 zákona.

HLAVA SEDMÁ.

Jízda cizozemských řidičů motorových vozidel v Československé republice.

(K § 13, odst. 2 a § 85 zákona.)

§ 100.

Za platné na území republiky Československé uznává se toliko takové mezinárodní povolení k řízení, které bylo vydáno podle vzoru uvedeného v příloze C úřadem některého smluvního státu Pařížské úmluvy nebo spolkem k tomu úředně zmocněným, v jazyce předepsaném zákonodárstvím onoho státu; bylo-li vydáno spolkem, musí býti úřadem ověřeno. Zápisy do něho konají se jen psanou nebo tištěnou latinkou.

§ 101.

(1) Osoba opatřená mezinárodním povolením k řízení jest oprávněna říditi československé motorové vozidlo té kategorie (kategorií) podle § 68, jež odpovídá kategorii, na niž zní mezinárodní povolení k řízení, avšak jen při mezinárodních jízdách. Mezinárodní jízdou je — nejde-li o veřejnou dopravu osob nebo nákladů — jízda československým motorovým vozidlem jen tehdy, bylo-li vystaveno pro vozidlo mezinárodní osvědčení podle Pařížské úmluvy a překročila-li s ním dotčená osoba státní hranice a dala si den vstupu do Československa vyznačiti v osvědčení cel-

ním úřadem. Jde-li o veřejnou dopravu osob nebo nákladů, je dalším znakem mezinárodní jízdy československým motorovým vozidlem, aby při dopravě pravidelné úředně schválená trať dopravy překročovala státní hranice, při dopravě nepravidelné pak, aby buď východisko dopravy nebo místo určení nebo obě tato místa ležela v cizině, a aby byla zvolena nejkratší, povaze dopravy odpovídající cesta.

(2) Předpisy živnostensko-právní a předpisy o ochraně domácího trhu práce zůstávají touto úpravou nedotčeny.

HLAVA OSMÁ.

Úlevy pro jízdy cizozemských motorových vozidel a cizozemských řidičů motorových vozidel do Československé republiky v pohraničním a turistickém styku.

(K §§ 33 a 37 zákona.)

§ 102.

(1) Ministerstva vnitra a veřejných prací mohou v dohodě s ministerstvy financí a průmyslu, obchodu a živností určiti vyhláškou, uveřejněnou ve Sbírce zákonů a nařízení, že cizozemským motorovým vozidlům určitého druhu a z určitého státu, jakož i cizozemským řidičům motorových vozidel z určitého státu poskytují se při jízdách do Československé republiky na přechodnou dobu, v této vyhlášce stanovenou, úlevy obsažené v dalších §§ 103 až 105. Při tom jest se říditi zřeteli na potřeby pohraničního styku a turistického ruchu a přihlížeti k tomu, do jaké míry motorová vozidla a řidiči těchto vozidel, vyhovující předpisům svého domovského státu, splňují též podmínky Pařížské úmluvy.

(2) Předpisy živnostensko-právní a předpisy o ochraně domácího trhu práce zůstávají touto úpravou nedotčeny.

§ 103.

(1) Cizozemská motorová vozidla, jichž se týká vyhláška uvedená v § 102, odst. 1, jsou připuštěna po dobu v této vyhlášce stanovenou k jízdě na území Československé republiky, jsou-li připuštěna k jízdě ve svém domovském státě a jsou-li opatřena vpředu i vzadu svojí domácí značkou rejstříkovou a vedle toho vzadu označením domovského státu, obojí na místě viditelném, a je-li potřebí, dobře osvětleném. U států, jež jsou smluvními stranami Pařížské úmluvy, musí býti za označení státu vzata rozeznávací značka státní příslušnosti motorových vozidel tohoto státu v provedení předepsaném Pařížskou úmluvou. U ostatních států jest zvoliti za toto označení srozumitelnou zkratku francouzského jména domovského státu; označení musí býti provedeno obdobně podle ustanovení Pařížské úmluvy o rozeznávací značce státní příslušnosti.

(2) Řidiči vozidel, na něž vztahuje se odstavec 1, musí se při přestupu státních hranic vykázati československému celnímu úřadu, který vozidlo propouští, průkazem o připuštění vozidla k jízdě v jeho domovském státě. Není-li tento průkaz vystaven v jazyku francouzském nebo v oficielním jazyku státu, sousedícího s republikou Československou v obvodu tohoto celního úřadu, jest potřebí předložiti též jeho překlad do státního jazyka republiky Československé, ověřený konsulátem republiky Československé. Celní úřad potvrdí v celním dokladu strany, týkajícím se vozidla, že byl podán průkaz o připuštění vozidla k jízdě v domovském státu.

§ 104.

(1) Řidiči cizozemských motorových vozidel, jichž se týká vyhláška uvedená v § 102, odst. 1, jsou připuštěni na území Československé republiky k řízení motorového vozidla uvedeného v § 103, s nímž přestoupili státní hranice, jsou-li oprávněni v domovském státě tohoto vozidla k řízení vozidla téže kategorie.

(2) Při přestupu státních hranic musí se tato osoba vykázati československému celnímu úřadu, který propouští motorové vozidlo, průkazem o nabytí povolení říditi motorová vozidla téže kategorie v domovském státě tohoto vozidla. O jazykové formě tohoto průkazu platí obdobně ustanovení § 103. Celní úřad potvrdí v celním dokladu strany, týkajícím se vozidla, že byl podán průkaz o oprávnění řidiče říditi motorová vozidla téže kategorie v domovském státě vozidla; řídí-li vozidlo osoba jiná, než na kterou zní celní doklad, uvede v něm též údaje potřebné ke zjištění totožnosti řidiče.

§ 105.

(1) Při jízdách na území republiky Československé podle §§ 103 a 104 je řidič povinen míti stále u sebe celní doklad tam uvedený a předložiti jej na požádání příslušným veřejným orgánům k nahlédnutí.

(2) Motorové vozidlo uvedené v § 103 budiž okresním úřadem, v jehož obvodu právě jest, vyloučeno z jízdy, nevyhovuje-li ustanovením téhož paragrafu nebo byla-li by jeho další jízdou ohrožena veřejná bezpečnost nebo překáženo veřejné dopravě. Vyloučení jest poznamenati v celním dokladu týkajícím se vozidla.

(3) Řidič motorového vozidla uvedený v § 104 budiž okresním úřadem, v jehož obvodu právě jest, vyloučen z řízení motorového vozidla, nevyhovuje-li ustanovením téhož paragrafu nebo neskýtá-li dostatečné záruky pro veřejnou bezpečnost. Vyloučení jest poznamenati v celním dokladu, týkajícím se vozidla (§ 104).

HLAVA DEVÁTÁ.

Bezpečnostní předpisy pro jízdu motorovými vozidly.

(K §§ 38 až 44 zákona.)

§ 106.

(1) V uzavřených osadách (§ 93 zákona) je přípustno jeti nejvýše rychlostí 35 km za hodinu. Mimo uzavřené osady nesmí býti rychlost jízdy stupňována:

přes 35 km za hodinu:

u motorových vozidel s více než jedním vlečným vozem a

u traktorů,

přes 50 km za hodinu:

u autobusů, pokud nepřichází v úvahu ustanovení odstavce 2,

u nákladních automobilů,

u automobilů s jedním vlečným vozem a

u automobilů se zvláštním určením (§ 1, č. 6 zákona), vyjma zvláštní motorová vozidla pro službu hasičskou, sanitní a veřejnou službu bezpečnostní.

(2) Rychlost jízdy může býti stupňována mimo uzavřené osady přes 50 km za hodinu u autobusů, pokud se jich používá k pravidelné hromadné dopravě osob na určité trati, dá-li k tomu na žádost podnikatele této dopravy povolení příslušný úřad. Příslušným je, jde-li o dopravu, která nepřesahuje správní obvod okresního úřadu, tento úřad; jde-li o dopravu, která přesahuje obvod jednoho okresního úřadu, nepřesahuje však obvod zemského úřadu, zemský úřad; jde-li o dopravu, která přesahuje obvod jednoho zemského úřadu, ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem veřejných prací. Je-li žadatelem podnik Československé státní dráhy, příslušno je vždy ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem veřejných prací. Příslušný úřad rozhoduje o žádosti podle volné úvahy, přihlížeje zejména ke konstrukci a stavu vozidla, stavu silnice a dopravě na ní. Je-li žádosti vyhověno, vydá o tom úřad straně potvrzení, v němž vyznačí vozidlo, trať i dobu, pro něž bylo zvýšení rychlosti jízdy povoleno, a uvede povolenou maximální rychlost, jež v žádném případě nesmí přesahovati 65 km za hodinu.

(3) Není přípustno jeti maximální rychlostí uvedenou v předchozích odstavcích, je-li rychlost jízdy ještě více omezena podle § 38, odst. 4 zákona.

(4) Jízdu jest taktéž bez ohledu na případy uvedené v odstavcích 1 až 3 přiměřeně zvolniti a — je-li potřebí k zabránění nehody — vozidlo, po případě i motor zastaviti:

na nepřehledných místech a v prudkých záhybech cest vůbec, na křižovatkách a spojích cest, není-li přehledu na všechny strany nebo blíží-li se jiné vozidlo,

před železničními přejezdy,

při vyjíždění a vjíždění do vrat domů,

na mostech a v úzkých ulicích,

na velmi oživených cestách, zejména v blízkosti škol, kdy žactvo do školy přichází nebo z ní odchází,

při setkání se s tažnými, jízdními nebo hnanými zvířaty, zvláště když jeví již z dálky nepokoj,

při kluzkém stavu cest,

když mlha i při osvětlení cesty brání náležitému rozhledu do dálky,

vůbec pak vždy, kdykoli je potřebí zvýšené opatrnosti, aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena.

(5) Jízda buď taktéž přiměřeně zmírněna v uzavřených osadách při blátivém stavu vozovky, je-li nebezpečí, že rozstřikovaným blátem budou zasaženy osoby používající chodníku neb okraje cesty vyhrazeného pro pěší.

§ 107.

(1) Výstražné znamení budiž dáváno ve shodě s všeobecnými předpisy o silniční policii, po případě vžitými zvyklostmi způsobem, který dostatečně upozorňuje na motorové vozidlo a zamýšlená opatření řidičova, a to prostředky, jež jsou vzhledem k okolnostem nejpřiměřenějšími (signály zvukové, světelné, mechanické, posunky a pod.). Nepřípustná jsou výstražná znamení, jež přílišnou intensitou jsou s to polekati nebo jinak působiti nepříznivě na nervovou soustavu; rovněž jsou nepřípustné zvukové signály napodobující signály hasičské nebo vojenské. V uzavřených osadách a v blízkosti lidských obydlí jest se vystříhati — zejména v době noční — zbytečných signálů zvukových vůbec.

(2) Výstražné znamení jest dáti, je-li toho vzhledem k okolnostem potřebí:

před náhlou změnou směru nebo rychlosti jízdy,

před předjížděním chodců, jezdců a vozidel, nebo je-li jimi jízdní dráha zatarasena,

při vyjíždění a vjíždění do vrat a domů a na křižovatkách,

před prudkými záhyby a úzkými místy cest,

vůbec pak vždy, kdykoli by mohla býti vozidlem způsobena nehoda nebo porucha dopravy.

(3) Včas dané výstražné znamení nezprošťuje řidiče povinnosti zvolniti jízdu, po případě zastaviti vozidlo, byla-li by bezpečnost osob a majetku ohrožena.

§ 108.

Za okolností uvedených v § 39, odst. 2 a 3 zákona musí býti rozžaty všechny svítilny na motorovém vozidle, uvedené v § 56, odst. 1 až 4. Řidič motorového vozidla musí při jízdě za okolností uvedených v § 39, odst. 3 zákona používati osvětlovacích zařízení (§ 56, odst. 5) k účinnému osvětlení cesty do předu na dostatečnou vzdálenost.

§ 109.

(1) Před použitím motorového vozidla k jízdě má se řidič přesvědčiti, že všecky důležité součástky vozidla jsou v pořádku.

(2) Zjistí-li se závada na vozidle během jízdy, smí se pokračovati v jízdě v závadném stavu jen do místa, kde lze závadu odstraniti, a to jen takovým způsobem, po případě za takových opatření, aby veřejná bezpečnost nebyla ohrožena a dopravě bylo co nejméně překáženo.

§ 110.

Kouřiti za jízdy jest řidiči motorového vozidla zakázáno. Vůbec musí se řidič vystříhati všeho, co by odvádělo jeho pozornost od řízení vozidla na úkor bezpečnosti jízdy.

§ 111.

K veřejné dopravě osob smí býti používáno jen motorových vozidel uznaných za způsobilá k této dopravě podle § 6, odst. 3 a 7 zákona ve spojení s § 7, odst. 2 zákona.

§ 112.

Ochranné sklo na vozidle před řidičem musí býti udržováno průhledné (§ 62, odst. 2) a musí býti — je-li potřebí — i za jízdy čištěno od prachu, bláta, sněhu, dešťových kapek a pod.

§ 113.

(1) Má-li býti nákladního automobilu používáno podle § 40, odst. 2 zákona k dopravě pracovních oddílů podnikatelových, musí býti upraven tak, aby všechny dopravované osoby mohly seděti na sedadlech, která jsou připevněna.

(2) Vzor průkazu o povolení používati nákladního automobilu k dopravě pracovních oddílů stanoví ministerstvo vnitra.

§ 114.

(1) Skutečná pracovní doba řidičů motorových vozidel, na něž se vztahuje § 1 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n., o osmihodinné době pracovní, nesmí trvati zásadně déle než osm hodin ve dvacetičtyřech hodinách nebo nejvýše čtyřicetosm hodin týdně. Za předpokladů § 7, odst. 3 zák. č. 91/1918 Sb. z. a n. může se prodloužiti pravidelná doba pracovní řidičů, avšak skutečná jejich práce nesmí v tomto případě překročovati šest hodin denně. Nejdéle po pěti hodinách nepřetržité práce musí se poskytnouti řidiči přestávka aspoň čtvrt hodiny; nejdéle po třech hodinách nepřetržitého řízení motorového vozidla budiž mu poskytnut odpočinek 10 až 15 minut. Řízení považuje se za nepřetržité, i když bylo přerušeno po dobu ne delší než úhrnem 15 minut. Jednou týdně musí se poskytnouti řidiči nerušená přestávka aspoň třicetidvou hodin. Tato přestávka připadá zpravidla na neděli, nejsou-li zákonem o nedělním klidu nebo zákonem č. 91/1918 Sb. z. a n. dovoleny výjimky. Není-li dovoleno pracovati v noci podle předpisů o tom vydaných, musí řidičům motorových vozidel býti poskytnut přiměřený noční odpočinek nejméně v době od desáté hodiny večerní do páté hodiny ranní.

(2) Řidičům motorového vozidla, na něž se vztahuje § 12 zák. č. 91/1918 Sb. z. a n., náleží ve dvacetičtyřech hodinách odpočinek dvanáct hodin, z něhož aspoň osm hodin musí připadnouti na nepřetržitý klid v noci a aspoň půl hodiny na odpočinek v době polední. Výjimky z nočního klidu dovolují se jen pro ojedinělé, nepravidelně se vyskytující nutné případy. Aspoň jednou týdně musí se poskytnouti řidiči nerušený klid osmnáct hodin, který by zpravidla připadl na neděli; za pracovní výkon v neděli musí se poskytnouti přiměřený náhradní odpočinek v den všední. Nejdéle po třech hodinách nepřetržitého řízení motorového vozidla budiž řidiči poskytnut odpočinek 10 až 15 minut.

(3) Řidič motorových vozidel, který vstu-

puje do pracovního (služebního) poměru, na nějž se vztahují ustanovení odstavců 1 a 2, jest povinen při oznamování svého povolání a jeho změn úřadu, vedoucímu rejstříku československých řidičů motorových vozidel [§ 18, odst. 1, písm. a) a odst. 2 zákona] prokázati se legitimací pojištěnců (vládní nařízení ze dne 27. února 1930, č. 26 Sb. z. a n.) nebo alespoň oznámiti její číslo; nebyla-li mu legitimace pojištěnců dosud vydána, jest povinen prokázati se jí nebo oznámiti její číslo dodatečně, jakmile mu byla vydána. Okresní úřad poznamená číslo legitimace v rejstříku.

(4) Přiměřený pracovní odpočinek řidičů motorových vozidel podniku Československé státní dráhy zajistí — vyžádav si předem dobré zdání zástupců zaměstnanců (důvěrnických výborů) — v rámci zákona č. 91/1918 Sb. z. a n. ministr železnic, a to pokud podle tohoto zákona dána jest spolupůsobnost ministra sociální péče, v dohodě s tímto ministrem. Tato úprava nahrazuje zajištění přiměřeného odpočinku předepsané v předchozích odstavcích.

§ 115.

(1) Vlečné vozy (§ 9, odst. 5 zákona) motorových vozidel nesmí míti více než 3 nápravy.

(2) Vlečné vozy o dvou nebo třech nápravách buďtež opatřeny spolehlivě účinkující brzdou, která musí býti s to zastavený vlečný vůz v poloze zastavení udržeti i na jízdní dráze o stoupání 25%. Může-li brzda býti uváděna v činnost z motorového vozidla, musí brzdová soustava vlečného vozu působiti automaticky tak, aby při nezamýšleném odpojení vlečného vozu samočinně vlečný vůz ubrzdila. Nemůže-li brzda vlečného vozu býti uváděna v činnost z vozidla motorového, musí na vlečném voze jeti též brzdař, který musí míti možnost dorozuměti se s řidičem; v tomto případě musí býti vlečný vůz opatřen budkou pro brzdaře zařízenou tak, aby brzdař nemohl za jízdy vypadnouti. Sedadlo pro brzdaře budiž vypolštářováno.

(3) Ustanovení § 35 platí i pro kola vlečných vozů.

(4) Šířka vlečného vozu nesmí býti větší než šířka motorového vozidla jej vlekoucího; toto ustanovení neplatí pro vlečné vozy traktorů.

(5) Mezi vlečným vozem a vozidlem motorovým musí býti kromě spolehlivého hlavního připojení zařízeno ještě připojení bezpečnostní (výpomocné připojení řetězem a pod.). Spojení vlečného vozu s motorovým vozidlem musí býti tak uzpůsobeno, aby kola vlečného vozu jela i v zatáčkách pokud možno ve stopách kol motorového vozidla.

(6) Motorové vozidlo, k němuž jest připojen vůz vlečný, musí býti opatřeno zásobou písku pro sypání pod kola vozidla, je-li toho potřebí.

(7) Ustanovení odstavců 2 a 6 neplatí pro vlečné vozy o jedné nápravě, jichž únosnost není větší než 500 kg.

§ 116.

(1) Vlečného vozu možno používati k jízdě jen, bylo-li pro něj vystaveno výrobcem nebo zástupcem zahraničního výrobce potvrzení o tom, že vlečný vůz vyhovuje ustanovením § 115, odst. 3, a pokud přichází v úvahu, též jeho odstavci 2. V tomto potvrzení budiž též uvedena šířka vlečného vozu a jeho únosnost, druh a počet kol, případně druh a rozměr ráfků pro pneumatiky, a druh a rozměr obručí. Toto potvrzení musí býti vystaveno dvojmo a předloženo okresnímu úřadu, příslušnému podle stanoviště (bydliště) výrobce (zástupce zahraničního výrobce), který jeden stejnopis ověří a vydá straně, druhý si ponechá.

(2) U vlečných vozů používaných přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), může býti potvrzení podle předchozího odstavce nahrazeno potvrzením okresního úřadu příslušného podle bydliště držitele vozidla, obsahujícím údaje uvedené v předchozím odstavci.

(3) Toto potvrzení musí míti řidič motorového vozidla, k němuž jest vlečný vůz připojen, při jízdě stále u sebe a jest povinen na požádání příslušných veřejných orgánů předložiti jim je k nahlédnutí.

§ 117.

(1) Osobním automobilem nesmí býti současně dopravováno více dospělých osob, než je možno na sedadlech v sedě umístiti.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí obdobně, jde-li o dopravu osob v přívěsných vozících nebo v tandemových sedadlech motorových kol. Doprava osob mladších 10 let v tandemu není dovolena.

(3) V autobusech a jejich vlečných vozech nesmí počet míst k sezení a k stání býti větší, než připouští maximální zatížení vozidla, vyznačené na tabulce na vozidle umístěné [§ 10, odst. 1, písm. g) zákona].

§ 118.

(1) U nákladních motorových vozidel a je-

jich vlečných vozů nesmí převyšovati náklad jejich únosnost.

(2) Na nákladním automobilu (vlečném voze) musí býti náklad umístěn tak, aby bezpečnost provozu nebyla ohrožena. Zejména jest dbáti toho, aby z nákladu nemohlo nic vypadnouti, a aby nepřečníval nepoměrně šířku vozidla; za žádných okolností nesmí býti šířka nákladu větší než 3 m. Přes předek vozidla nesmí náklad přečnívati tak, že by ohrožoval bezpečnost provozu. Přes zadní stranu vozidla (vlečného vozu) nesmí náklad přečnívati více než 3 m. Přečnívá-li náklad zadní stranu vozidla (vlečného vozu) více než o 1 m, musí býti při jízdě v noci, za soumraku, tmy nebo mlhy opatřen na zadním konci rozžatou svítilnou, která vrhá nazad červené světlo — a kde to není možno, červeným prismatickým sklem — za dne pak červeným praporkem. Výška nákladu musí býti upravena tak, aby náklad nemohl nikde způsobiti škody, zejména poškoditi elektrické vedení.

(3) Dopravuje-li se náklad motorovým vozidlem osobním, musí býti umístěn tak, aby bezpečnost provozu nebyla ohrožena.

HLAVA DESÁTÁ.

Zajištění nároků třetích osob na náhradu škod způsobených provozem motorových vozidel.

(K §§ 56 až 65 zákona.)

§ 119.

(1) Nejmenší výše pojistné částky stanoví se takto:

a) pro úraz jedné osoby částkou 50.000 Kč,

b) pro celou pojistnou příhodu:

aa) u jízdních kol s pomocným motorem, pokud nejsou podle § 5, odst. 1 zákona vyňata z platnosti ustanovení části druhé zákona, u motorových kol (motocyklů), ať s přívěsnými vozíky či bez nich, jakož i u motorových tříkolek částkou 100.000 Kč,

bb) u automobilů osobních a nákladních a u automobilů se zvláštním určením, jakož i u traktorů, pokud nejsou podle § 5, odst. 1 zákona vyňaty z platnosti ustanovení části druhé zákona, částkou 200.000 Kč,

cc) u autobusů a motorových vlaků:

1. s přípustným počtem míst k sedění a ke stání nejvýše pro 35 osob, částkou 400.000 Kč,

2. s vyšším přípustným počtem míst k sedění a ke stání částkou 600.000 Kč,

c) pro věcné škody částkou 10.000 Kč.

(2) Pro motorová vozidla, ohledně nichž byly sjednány pojistné smlouvy přede dnem účinnosti zákona (§ 146, odst. 1), připouštějí se sjednané pojistné částky, avšak jen do 31. října 1936.

§ 120.

(1) Kauce skládá se u okresního úřadu, v jehož rejstříku je motorové vozidlo zapsáno nebo který pro ně přidělil rejstříkovou značku podle § 9, odst. 3 zákona. Může býti složena v hotovosti, ve veškerých státních dlužních úpisech republiky Československé, v jiných cenných papírech, kterých smí býti podle československých zákonů užíváno k ukládání sirotčích peněz, ve spořitelních knížkách spořitelen vůbec a ve vkladních knížkách peněžních ústavů se zárukou některého svazku územní samosprávy, pokud výplata vkladu není nijak omezena, nebo v bankovní záruce některého zemského peněžního ústavu nebo akciové banky (§ 6 zákona ze dne 10. října 1924, č. 239 Sb. z. a n., o vkladních knížkách a listech, akciových bankách a o revisi bankovních ústavů, ve znění zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n.), vyjma ty banky, pro které jest nařízeno příročí podle ustanovení zákona ze dne 10. října 1924, č. 240 Sb. z. a n., o příročí k ochraně peněžních ústavů a jejich věřitelů.

(2) Výše kauce stanoví se pro jednotlivé kategorie motorových vozidel, vypočtené v § 119, odst. 1, písm. b), částkami tam uvedenými, zmenšenými o 10%.

(3) Státní dlužní úpisy přijímají se v plné hodnotě podle posledního úředního bursovního záznamu, není-li starší 14 dnů; je-li starší, určí ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem financí, v jaké hodnotě má býti dotčený cenný papír přijat. Ostatní cenné papíry přijímají se v hodnotě 75% zjištěné stejným způsobem.

(4) Jinak platí o složení této kauce a o její správě všeobecné předpisy.

(5) Kauce použije se k úhradě nároků třetích osob na náhradu škod způsobených provozem motorového vozidla, jehož se kauce týká, v rozsahu uvedeném v oddílu VIII zákona, je-li tu pravoplatné rozhodnutí soudní, jemuž byla přiznána vykonatelnost. Jinak lze kauce použíti jen se souhlasem držitele motorového vozidla.

(6) Bylo-li kauce použito podle předchozího odstavce, jest držitel motorového vozidla povinen doplniti ji na předepsanou výši ve lhůtě úřadem (odstavec 1) stanovené. Kauci lze

vrátiti jen po výmazu motorového vozidla z rejstříku nebo, bylo-li prokázáno jiné zákonem předepsané zajištění nároků třetích osob na náhradu škod způsobených provozem motorového vozidla.

§ 121.

Při pojištění podle § 56 zákona nebo podle předpisů uvedených v § 63 zákona musí osoba odpovědná sama — nemajíc nároku na náhradu pojistitelem — nésti škody do 400 Kč a při škodách větších 10%, nejméně však 400 Kč, nejvýše pak 20.000 Kč. Sjednati vyšší nebo nižší účast osoby odpovědné na náhradě škody není přípustno, leč by šlo o pojištění proti následkům odpovědnosti za škody přesahující pojistné částky stanovené v § 119, odst. 1.

§ 122.

(1) Potvrzení uvedené v § 60 zákona jsou pojišťovny povinny, pokud jde o prémie placené po účinnosti zákona (§ 146, odst. 1), vydati pojistníkovi do 10 dnů po zaplacení prémie, aniž je potřebí, aby tento o ně žádal. Pokud potvrzení se má týkati prémií, placených před účinností zákona za dobu po jeho účinnosti, jest pojišťovna povinna vydati potvrzení jen na žádost pojistníka.

(2) Potvrzení musí býti vystaveno pro každé motorové vozidlo zvláště a musí obsahovati alespoň jméno pojistníka, rejstříkovou značku vozidla, pojistné částky a dobu, na jakou je zaplacena pojistná prémie; u pojistných smluv sjednaných přede dnem účinnosti zákona, pokud znějí na nižší pojistné částky než v § 119, odst. 1 uvedené, nadto ještě datum sjednání této smlouvy. Spojiti toto potvrzení s inkasním potvrzením o zaplacení prémie lze jen po dohodě obou stran.

§ 123.

(1) Kuratorium „Fondu pro podporu při úrazech motorovými vozidly" skládá se:

a) ze tří zástupců organisace (organisací) pojišťoven, připuštěných ku provozování obchodů v Československé republice, která zahrnuje v sobě výhradně anebo vedle jiných i pojišťovny provozující pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel; není-li takové organisace, ze tří zástupců pojišťoven provozujících výlučně nebo ve značnějším rozsahu uvedený druh pojištění,

b) ze tří zástupců spolků držitelů motorových vozidel,

c) ze dvou zástupců živnostenských společenstev (společenstevních jednot nebo svazů) pro živnosti dopravní, pokud zahrnují v sobě též koncesované živnosti dopravy osob nebo nákladů, ať pravidelné nebo nepravidelné, motorovými vozidly,

d) ze dvou zástupců ústředen odborových organisací zaměstnaneckých, jejichž členy jsou i řidiči motorových vozidel v námezdním poměru,

e) ze tří zástupců Československého Červeného kříže a jiných organisací samaritských.

(2) Členy kuratoria jmenuje ministerstvo vnitra, a to pokud jde o zástupce uvedené v předchozím odstavci pod písm. b), po slyšení ministerstva veřejných prací, pokud jde o zástupce uvedené tamtéž pod písm. c), po slyšení ministerstva průmyslu, obchodu a živností, pokud jde o zástupce uvedené tamtéž pod písm. d), po slyšení ministerstva sociální péče, a pokud jde o zástupce uvedené tamtéž pod písm. e), po slyšení ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy. Předsedu kuratoria a jeho náměstka jmenuje z osob uvedených v předchozím odstavci pod písm. e) ministerstvo vnitra.

(3) Běžnou agendu fondu obstarává tříčlenný výbor, skládající se z předsedy kuratoria nebo jeho náměstka a ze dvou členů kuratoria, zvolených kuratoriem; jeden z členů výboru musí býti vzat ze zástupců uvedených v odstavci 1 pod písm. a), druhý pak ze zástupců uvedených tamtéž pod písm. b), c) a d). Kuratorium ustanoví dále z osob, jež nejsou jeho členy, revisory účtů.

(4) Funkční období členů kuratoria trvá tři roky. Ministerstvo vnitra může po slyšení příslušného ministerstva (odstavec 2) během funkčního období zprostiti některého člena kuratoria jeho funkce, zanedbává-li její výkon nebo jsou-li pro to jiné závažné důvody. Odpadne-li některý člen kuratoria během funkčního období, jest jmenován nový člen na zbytek funkčního období.

(5) Ministerstvo vnitra vysílá z řad úředníků svého resortu do schůzí kuratoria vládního komisaře, který má právo zastaviti provádění usnesení kuratoria, jež by se příčila předpisům nebo ohrožovala hospodaření fondu.

(6) Podpory z fondu mohou býti jednorázové i ve formě renty, odvolatelné a zpravidla časově omezené. Bližší ustanovení o složení a působnosti orgánů fondu, o náhradě hotových výloh členů kuratoria a o řízení před orgány fondu obsahuje jednací řád kuratoria.

§ 124.

(1) Pojišťovny, provozující v Československé republice pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel, jsou povinny odváděti zálohou na příspěvek stanovený v § 65 zákona částky vybrané na tento příspěvek v uplynulém kalendářním čtvrtletí. Zálohu jest zasílati nejpozději do 15. února, 15. května, 15. srpna a 15. listopadu každého roku přímo „Fondu pro podporu při úrazech motorovými vozidly". O zaslání zálohy jsou pojišťovny povinny podati v této lhůtě zprávu ministerstvu vnitra s udáním její výše.

(2) Pojišťovny jsou povinny předložiti ministerstvu vnitra nejdéle do konce března každého roku úhrnný výkaz o hrubém pojistném, vybraném za uplynulý kalendářní rok při pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel, a uvésti zároveň úhrn veškerých vedlejších poplatků a výdajů připočítávaných k ryzí přímé prémii. Do výkazu o hrubém příjmu jest zahrnouti veškerý výtěžek tohoto druhu pojištění bez ohledu na to, zda jde o pojištění předepsané v § 56 zákona či nikoli. Ministerstvo vnitra vyměří příspěvek ve prospěch „Fondu pro podporu při úrazech motorovými vozidly" ve výši 1% z ryzí přímé prémie a zpraví o tom též kuratorium tohoto fondu. Pokud příspěvek není uhrazen zálohami odváděnými podle předchozího odstavce, jest pojišťovna povinna odvésti scházející částku uvedenému fondu nejpozději do 14 dnů od doručení výměru a zpraviti o tom ministerstvo vnitra.

(3) Ministerstvo vnitra dozírá v rámci všeobecných předpisů o dozoru nad pojišťovnami též na to, aby pojišťovny dodržovaly ustanovení zákona o jízdě motorovými vozidly a tohoto nařízení.

HLAVA JEDENÁCTÁ.

Podrobnější předpisy o výstražných značkách a jejich umístění.

(K § 68 zákona.)

§ 125.

Podle § 68 zákona označiti jest zvláštními výstražnými značkami tato nebezpečná místa na veřejných silnicích:

1. příčné stružky a příčné hrboly jízdní dráhy,
2. zatáčky,
3. křižovatky,
4. chráněné přejezdy dráhy,
5. nechráněné přejezdy dráhy,
6. jiná pro jízdu motorovými vozidly nebezpečná místa.

§ 126.

(1) Výstražné značky mají tvar rovnostranného trojúhelníku o straně 1000 mm s mírně zaokrouhlenými rohy a jsou provedeny bíle na modrém podkladě; obraz na značce musí odpovídati příloze D tohoto nařízení, obrazec 1 až 6.

(2) Na výstražné značce nesmí býti k předepsanému vyobrazení připojen nápis s výjimkou zkratky jména pořizovatele.

(3) Užívati na silnicích výstražných značek, které velikostí, formou a provedením neodpovídají značkám vyobrazeným v příloze tohoto nařízení, jest zakázáno.

§ 127.

(1) Výstražné značky musí býti umístěny po levé straně silnice (ve směru jízdy) na volně stojících sloupech tak, aby byla pokud možno vyloučena možnost jejich přehlédnutí; v případech, kde umístění značky na sloupec není možné, připouští se i jiné okresním úřadem schválené umístění. Staví se plochou kolmo k ose silnice ve vzdálenosti od nebezpečného místa nejméně 150 m a nejvíce 250 m, nevyžadují-li místní poměry zmenšení nebo zvětšení této vzdálenosti.

(2) Je-li v takovém případě vzdálenost značky od místa nebezpečí značně menší než 150 m, připojí se na sloup těsně pod značku modrá tabulka o šířce 500 mm a výšce 250 mm, na níž se bíle vyznačí vzdálenost nebezpečného místa v metrech.

§ 128.

(1) Značky musí býti umístěny nejméně 2 m, nejvýše však 2·5 m nad zemí, počítáno od dolní hrany tabulky.

(2) Sloupy výstražných značek musí býti natřeny bíle a červeně ve vodorovných pruzích.

§ 129.

(1) Reklama smí býti umístěna na sloupu výstražné značky jen na oddělené tabulce tvaru pravoúhelníkového o šíři nejvýše 900 mm a výši nejvýše 200 mm; tabulka tato musí býti připevněna nejméně 150 mm pod výstražnou značkou.

(2) Je-li na sloupu pod značkou upevněna tabulka udávající vzdálenost nebezpečného místa v metrech (§ 127, odst. 2), dlužno umístiti tabulku s reklamou tak, aby její horní hrana byla vzdálena 300 mm od spodního okraje výstražné značky.

HLAVA DVANÁCTÁ.

Výcvik řidičů motorových vozidel.

ČÁST I.

Předpisy o udělení povolení vyučovati jízdě motorovými vozidly.

(K § 72 a k § 77, odst. 3 zákona.)

§ 130.

(1) Žádost o povolení podle § 72, odst. 1 a 2 zákona jest — pokud nejde o učitelské osoby na veřejných školách (§ 72, odst. 3 zákona) — podati u toho zemského úřadu, v jehož obvodu je sídlo soukromého po živnostensku provozovaného podniku pro výcvik řidičů, po případě sídlo závodu, úřadu nebo hasičského sboru [§ 72, odst. 2, písm. a) a b) zákona], pro jehož účely má býti povolení uděleno.

(2) Průkaz o tom, že žadatel motorové vozidlo po dobu tří let skutečně řídil, podává se obdobně podle ustanovení § 79, odst. 3. Žadatel musí dále předložiti potvrzení školy, podniku, úřadu nebo hasičského sboru, pro jehož účely má býti povolení uděleno, že jest ustanoven ku výcviku žáků, zaměstnanců, osob kupujících vozidla nebo jejich zaměstnanců.

(3) Povolení podle § 72, odst. 2 zákona vydává se ve formě zvláštního učitelského průkazu na formuláři, který stanoví ministerstvo veřejných prací.

§ 131.

(1) Školy, podniky, úřady nebo hasičské sbory, zmíněné v § 72, odst. 2 zákona, smějí zaměstnávati k vyučování jízdě motorovými vozidly jen osoby, které mají povolení podle § 130, odst. 3.

(2) Škola, podnik, úřad nebo hasičský sbor, pro jehož účely bylo uděleno povolení podle § 72, odst. 2 zákona, jest povinen, jakmile majitel dotčeného povolení přestal vyučovati jízdě pro účely této školy, podniku, úřadu nebo hasičského sboru, oznámiti to úřadu povolení udělivšímu, jenž je odejme podle § 77, odst. 3 zákona.

ČÁST II.

Předpisy o obsahu a způsobu odborného výcviku řidičů motorových vozidel, pokud se neděje na veřejných školách.

(K § 76 zákona.)

§ 132.

Odborný výcvik řidičů motorových vozidel, pokud se neděje na veřejných školách, záleží jednak v průpravě theoretické, jednak v praktických cvičeních v jízdě.

§ 133.

Theoretická průprava záleží:

a) v obeznámení žáků s právními předpisy týkajícími se jízdy motorovými vozidly,

b) v obeznámení žáků s poskytováním první laické pomoci při úrazech,

c) v poučení žáků o konstrukci motorového vozidla a zařízeních na něm umístěných, o hmotách v konstrukci užívaných a o látkách pohonných,

d) v důkladném poučení žáků o udržování a obsluze oněch částí vozidla, od nichž závisí bezpečnost jízdy (brzdy, řízení, pneumatiky), a v obeznámení jich se způsoby odstraňování poruch a s běžnými opravami vozidla.

§ 134.

(1) Cvičení v jízdě budiž konáno nejprve za dne, a sice z počátku na silnicích s malým dopravním ruchem, později, ovládá-li žák již dostatečně řízení, na silnicích rušnějších a v městských ulicích s menším dopravním ruchem, pak teprve na silnicích a v ulicích s velkým dopravním ruchem, a konečně v době noční.

(2) Při jízdě budiž žákům vyložena prakticky (s demonstrováním) funkce řidícího zařízení a žáci buďtež vycvičeni ve vyhýbání, předjíždění jiných vozidel, v jízdě nazad, v zahýbání do jiných ulic a cest, v brzdění a v zabezpečení vozidla stojícího na svahu, aby nesjelo nazpět.

(3) Při praktické jízdě budiž žák poučen, jak se má zachovati za zvláštních okolností (smyk vozidla, požár na něm a j.), a obeznámen s montáží pneumatik.

§ 135.

(1) Pro podniky zabývající se po živnostensku výcvikem řidičů motorových vozidel (§ 73 zákona) bude vydán ministerstvem veřejných prací vyučovací řád.

(2) Vyučování jednotlivého žáka v těchto podnicích nesmí trvati méně než 3 týdny, při čemž žák musí při praktickém cvičení v jízdě ujeti nejméně 120 km.

(3) Na vyučování a dodržování vyučovacího řádu v těchto podnicích dozírá zemský úřad, v jehož obvodu je sídlo podniku. Tento úřad může pověřiti výkonem dozoru místně příslušný úřad okresní.

ČÁST III.

Všeobecná ustanovení o vyučování jízdě motorovým vozidlem.

(K § 12, odst. 1 zákona.)

§ 136.

Osoba vyučující jízdě motorovým vozidlem musí míti možnost, pokud to zařízení vozidla připouští, zasáhnouti do řízení vozidla.

HLAVA TŘINÁCTÁ.

Zřízení, organisace a působnost „Poradního sboru pro otázky, týkající se motorových vozidel".

(K § 79. zákona.)

§ 137.

Při ministerstvu veřejných prací zřizuje se „Poradní sbor pro otázky týkající se motorových vozidel" (dále jen poradní sbor). Tento poradní sbor skládá se z třicetidvou členů, a to:

ze tří zástupců výrobců motorových vozidel,

ze dvou zástupců obchodníků automobily,

ze čtyř zástupců spolků držitelů motorových vozidel,

z pěti zástupců ústředen odborových organisací zaměstnaneckých, jejichž členy jsou i řidiči motorových vozidel v námezdním poměru,

z jednoho zástupce Československé normalisační společnosti,

z jednoho zástupce Elektrotechnického svazu československého,

ze tří zástupců živnostenských společenstev (společenstevních jednot nebo svazů) pro živnosti dopravní, pokud zahrnují v sobě též koncesované živnosti dopravy osob nebo nákladů, ať pravidelné nebo nepravidelné, motorovými vozidly,

z jednoho zástupce organisace (organisací) pojišťoven, připuštěných ku provozování pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel v Československé republice,

ze čtyř zástupců zájmů svazků územní samosprávy,

z jednoho zástupce automobilové dopravy podniku Československé státní dráhy,

ze sedmi členů jmenovaných z odborníků z oboru automobilového a z oborů příbuzných.

§ 138.

(1) Členy poradního sboru jmenuje ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem vnitra, po případě též s jiným zúčastněným ministerstvem na dobu tří let.

(2) Odpadne-li člen poradního sboru z jakéhokoliv důvodu před uplynutím funkčního období, bude jmenován nový člen na zbytek období.

§ 139.

(1) Schůzím poradního sboru předsedá ministr veřejných prací nebo úředník tohoto ministerstva jím k tomu ustanovený. Schůzí se účastní též zástupce ministerstva veřejných prací a ministerstva vnitra, a pokud jde o záležitost spadající do působnosti jiného ministerstva, též zástupce tohoto úřadu.

(2) Předseda poradního sboru může k jednání tohoto sboru přizvati i jiné odborníky, kteří nejsou členy tohoto sboru, jakož i zástupce jiných státních úřadů. Přizvaní odborníci a zástupci státních úřadů mají hlas poradní.

§ 140.

(1) Poradní sbor svolává jeho předseda nejméně jednou do roka. K platnému usnášení poradního sboru je třeba přítomnosti aspoň poloviny členů.

(2) Usnesení dějí se prostou většinou hlasů přítomných členů; předsedající nehlasuje. Při rovnosti hlasů buďtež obě mínění oznámena ministerstvu veřejných prací. Rovněž buďtež předložena minoritní vota, pokud byla podána písemně s odůvodněním.

(3) O jednáních a usneseních poradního sboru konají se zápisy, do nichž mohou členové sboru kdykoli nahlédnouti. Jednací řád poradního sboru, jakož i jeho případné změny stanoví ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem vnitra.

§ 141.

Poradní sbor podává posudky o otázkách předložených mu prostřednictvím ministerstva veřejných prací, jakož i návrhy ve věcech všeobecného rázu, týkajících se motorových vozidel a jízdy jimi.

HLAVA ČTRNÁCTÁ.

Ustanovení trestní.

(K §§ 80 až 85 a § 5; odst. 2 zákona.)

§ 142.

Přestupky tohoto nařízení trestají se, pokud nejde o činy soudně trestné, podle ustanovení §§ 80 až 85 zákona.

HLAVA PATNÁCTÁ.

Ustanovení přechodná.

(K § 95 zákona.)

§ 143.

(1) V zemích České a Moravskoslezské se pokračuje ve vedení dosavadních rejstříků motorových vozidel, v zemi Slovenské použije se sice rovněž dosavadních rejstříků, avšak evidence vedená tu podle bydliště držitelů motorových vozidel bude převedena z moci úřední na evidenci podle stálého stanoviště motorových vozidel, v zemi Podkarpatoruské bude za použití dosavadního ústředního rejstříku převedena evidence motorových vozidel z moci úřední na okresní úřady. Osvědčení o zápisu motorových vozidel, zapsaných již v dosavadních rejstřících, do rejstříku (§ 16, odst. 4 zákona) bude držitelům těchto vozidel vydáno v době, kterou vyhlásí ministerstvo vnitra nebo pro svůj obvod úřad jím k tomu zmocněný. Stejným způsobem bude vyhlášeno, v jaké lhůtě mají držitelé těchto vozidel prokázati způsob zajištění nároků třetích osob na náhradu škod způsobených provozem motorového vozidla [§ 16, odst. 2, písm. f) zákona].

(2) Činí-li držitel motorového vozidla nárok na to, aby jeho vozidla mohlo býti nadále používáno k veřejné dopravě osob, musí tento nárok ohlásiti při přejímání osvědčení o zápisu vozidla do rejstříku podle předchozího odstavce a prokázati, že vozidla bylo po jakoukoliv dobu v posledních třech letech — počítajíc zpět ode dne účinnosti tohoto nařízení (§ 147, odst. 1) — skutečně používáno k této dopravě.

§ 144.

(1) Osoby, jimž bylo před účinností zákona (§ 146, odst. 1) uděleno povolení — dosud platné — říditi motorové vozidlo, jsou povinny přihlásiti se ve lhůtě, kterou vyhlásí ministerstvo vnitra nebo pro svůj obvod úřad jím k tomu zmocněný, u okresního úřadu, v jehož obvodu měly bydliště v den počátku účinnosti zákona, a sděliti, podle potřeby prokázati údaje o skutečnostech uvedených v § 18, odst. 1 zákona. Pokud jde o řidiče, na něž se vztahuje ustanovení § 114, jest průkazem o jejich povolání legitimace pojištěnců (vládní nařízení č. 26/1930 Sb. z. a n.). Okresní úřad vyplní podle těchto údajů rejstříkový list a zašle jej okresnímu úřadu, který vydal vůdčí list, za účelem převzetí do rejstříku řidičů vedeného u tohoto úřadu, pokud tento úřad leží na území republiky Československé; jinak pojme řidiče do rejstříku úřad jeho nynějšího bydliště.

(2) Kdo z osob uvedených v odstavci 1 činí nárok na to, aby směl nadále říditi motorové vozidlo používané k veřejné dopravě osob, musí — nejde-li o osobu, která nabyla v zemi Slovenské nebo Podkarpatoruské povolení říditi motorové vozidlo veřejně užívané — uplatniti tento svůj nárok v přihlášce uvedené v odstavci 1 a prokázati, že buď v posledních třech letech přede dnem vyhlášení zákona po jakoukoli dobu nebo celkem po dobu tří let byl zaměstnán při řízení motorového vozidla používaného k veřejné dopravě osob. Průkaz o tomto zaměstnání jest podati způsobem předepsaným v § 79, odst. 3. Okresní úřad poznamená splnění této podmínky ve vůdčím listě strany a v listě rejstříkovém.

HLAVA ŠESTNÁCTÁ.

Ustanovení závěrečná.

(K §§ 90, 94 a 96 zákona.)

§ 145.

Kde je zřízen státní úřad policejní, vykonává v mezích své místní příslušnosti působnost, která podle tohoto nařízení náleží okresnímu úřadu.

§ 146.

(1) Ustanovení zákona č. 81/1935 Sb. z. a n., jež nenabyla účinnosti dříve (§ 94, odst. 3 zákona), nabývají účinnosti dnem 1. listopadu 1935 s výjimkou ustanovení uvedených v dalších odstavcích.

(2) Účinnost § 10, odst. 1 a 2 zákona, pokud předpisuje vyznačení nových údajů na motorových vozidlech, která byla podle dosavadních předpisů připuštěna k jízdě na veřejných silnicích a cestách přede dnem, kdy toto nařízení nabude účinnosti (§ 147, odst. 1), nastane dnem, který bude stanoven zvláštním vládním nařízením.

(3) Ustanovení § 12, odst. 1 zákona o připuštění k řízení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců nad 0·1 l a motorových kol (motocyklů) bez přívěsného vozíku v zemích České a Moravskoslezské nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1937; do té doby zůstává pro řízení těchto vozidel v platnosti ustanovení § 22, odst. 1 nařízení ministerstva vnitra v dohodě s ministerstvy obchodu, veřejných prací a financí ze dne 28. dubna 1910, č. 81 ř. z., jímž se vydávají bezpečnostní předpisy policejní pro jízdu jízdních silostrojů.

(4) Ustanovení § 41, odst. 1 zákona nabývá účinnosti, pokud jde o průkaz o povolení k řízení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců nad 0·1 l a motorových kol bez pří-

věsného vozíku v zemích České a Moravskoslezské, dnem 1. ledna 1937, pokud jde o osvědčení o zápisu motorového vozidla do rejstříku československých motorových vozidel provedeném před 1. listopadem 1935, dnem 1. května 1937, pokud pak jde o potvrzení o pojištění (§ 61 zákona), na něž byla zaplacena prémie před 1. listopadem 1935, dnem 1. února 1936.

§ 147.

(1) Toto nařízení nabývá, s výjimkou § 63 a § 79, odst. 5, účinnosti dnem 1. listopadu 1935, pokud z ustanovení § 96 zákona nevyplývá jinak.

(2) Ustanovení § 63 nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1937. Počátek účinnosti § 79, odst. 5 bude stanoven vyhláškou ministra vnitra; před vydáním vyhlášky bude slyšeti ministerstvo vnitra ministerstva veřejných prací, sociální péče, školství a národní osvěty a veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

(3) Pro přizpůsobení motorových vozidel, která byla podle dosavadních předpisů připuštěna k jízdě na veřejných silnicích a cestách, ustanovení § 37, odst. 1 stanoví se lhůta tří let, pro jejich přizpůsobení ustanovení § 56, odst. 5 o výši světlometů nad jízdní drahou pak lhůta jednoho roku ode dne počátku účinnosti zákona (§ 146, odst. 1).

§ 148.

Toto nařízení provedou ministři vnitra a veřejných prací v dohodě s ostatními zúčastněnými ministry.

Malypetr v. r.

Dr. **Beneš** v. r.	Dr. **Hodža** v. r.
Dr. **Černý** v. r.	**Machník** v. r.
Dr. **Trapl** v. r.	**Nečas** v. r.
Dr. **Krčmář** v. r.	Dr. **Czech** v. r.
Dr. **Dérer** v. r.	Dr. **Franke** v. r.
Najman v. r.	Dr. **Šrámek** v. r.,
Bechyně v. r.	též za ministra Dostálka.

Dr. **Spina** v. r.

Příloha A.

Světlý prostor.

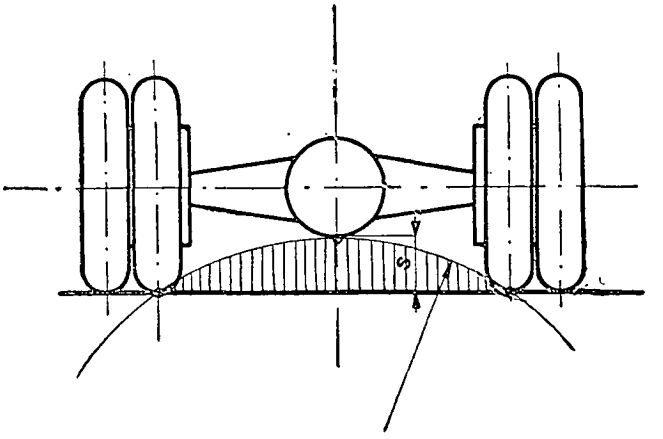

Příloha B.

(Formát 12×15·5 cm.)

(Jméno státu.)

Mezinárodní jízda motorovými vozidly.

MEZINÁRODNÍ OSVĚDČENÍ PRO MOTOROVÁ VOZIDLA.

Mezinárodní úmluva ze dne 24. dubna 1926.

Osvědčení bylo vydáno:

Místo: .....

Den: .....

(1)

Razítko úřadu

(1) Úřední podpis nebo podpis spolku pověřeného úřadem a visum tohoto úřadu.

— 2 —

Toto osvědčení platí na území všech smluvních států dole uvedených na jeden rok ode dne vydání:

SEZNAM SMLUVNÍCH STÁTŮ.

— 3 —

Vlastník nebo držitel
- Příjmení: ..... (1)
- Jméno: ..... (2)
- Bydliště: ..... (3)

Druh vozidla: ..... (4)

Označení výrobce chassis: ..... (5)

Údaje o typu chassis: ..... (6)

Pořadové číslo a serie typu anebo výrobní číslo chassis: ..... (7)

Motor
- Počet válců: ..... (8)
- Číslo motorů: ..... (9)
- Zdvih: ..... (10)
- Vrtání: ..... (11)
- Výkon v koňských silách: ..... (12)

Karoserie
- Tvar: ..... (13)
- Barva: ..... (14)
- Celkový počet míst: ..... (15)

Vlastní váha vozidla (v kg): ..... (16)

Váha plně zatíženého vozidla (v kg), převyšuje-li 3.500 kg: ..... (17)

Značka totožnostní, která má býti na tabulkách: ..... (18)

— 4 —

..... (1)

..... (2)

..... (3)

..... (4)

..... (5)

..... (6)

..... (7)

..... (8)

..... (9)

..... (10)

..... (11)

..... (12)

..... (13)

..... (14)

..... (15)

..... (16)

..... (17)

..... (18)

Poznámka: (Na straně 4. a následujících stranách uvede se tekst strany 3., přeložený do tolika jazyků, kolik bude třeba, aby mohlo býti mezinárodního osvědčení upotřebeno na územích všech smluvních států, zmíněných na stránce 2.)

Strany 5—9 včetně.

..... (1)

..... (2)

..... (3)

..... (4)

..... (5)

..... (6)

..... (7)

..... (8)

..... (9)

..... (10)

..... (11)

..... (12)

..... (13)

..... (14)

..... (15)

..... (16)

..... (17)

..... (18)

— 10 —

VSTUPNÍ VISUM.

Vstupní visum, Visa d'entrée atd. (ve všech jazycích) .....

.....

.....

.....

.....

.....

(1) Jméno státu (ve všech jazycích)

.....

.....

(2) Místo (ve všech jazycích) .....

.....

.....

(3) Den (ve všech jazycích) .....

.....

.....

(4) Podpis (ve všech jazycích).....

.....

.....

(5) Razítko (ve všech jazycích).....

.....

.....

(1) .....

(2) .....

(3) .....

(4) .....

(5)

Strany 11—15 včetně.

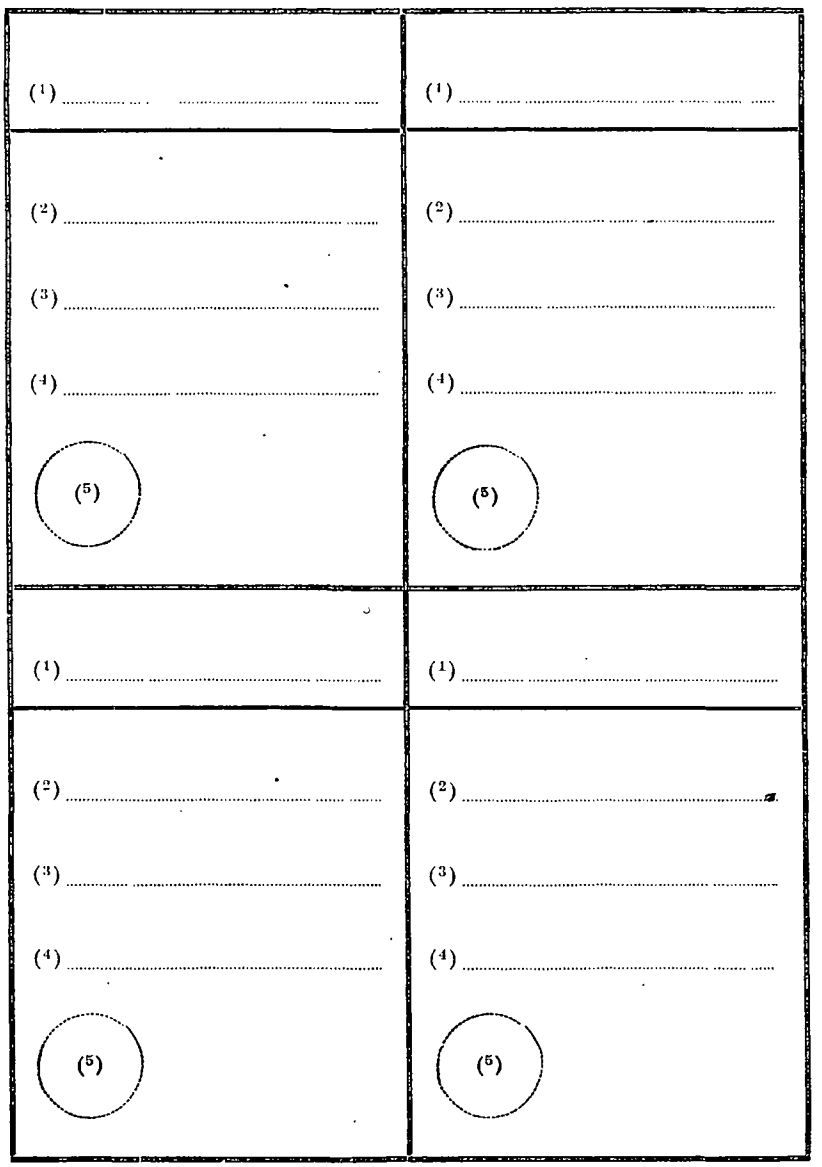

— 16 —

(1) .....

(2) .....

(3) .....

(4) .....

(5) .....

(6) .....

(7) .....

(8) .....

(9) .....

(10) .....

(11) .....

(12) .....

(13) .....

(14) .....

(15) .....

(16) .....

(17) .....

(18) .....

Příloha C.

(Formát 12×15·5 cm.)

(Jméno státu.)

Mezinárodní jízda motorovými vozidly.

MEZINÁRODNÍ POVOLENÍ K ŘÍZENÍ.

Mezinárodní úmluva ze dne 24. dubna 1926.

Povolení bylo vydáno:

Místo: .....

Den: .....

Razítko úřadu

(1)

(1) Úřední podpis nebo podpis spolku pověřeného úřadem a visum tohoto úřadu.

— 2 —

Toto povolení platí na územích všech smluvních států dole uvedených na jeden rok ode dne vydání k řízení vozidel patřících do kategorie nebo kategorií uvedených na stránce 12.

Seznam smluvních států.

Rozumí se, že toto povolení nezbavuje nikterak jeho majitele závazku, aby se úplně podřídil zákonům a předpisům platným o založení a provozování živnosti v každém státě, kde jezdí.

— 3 —

Údaje o řidiči.

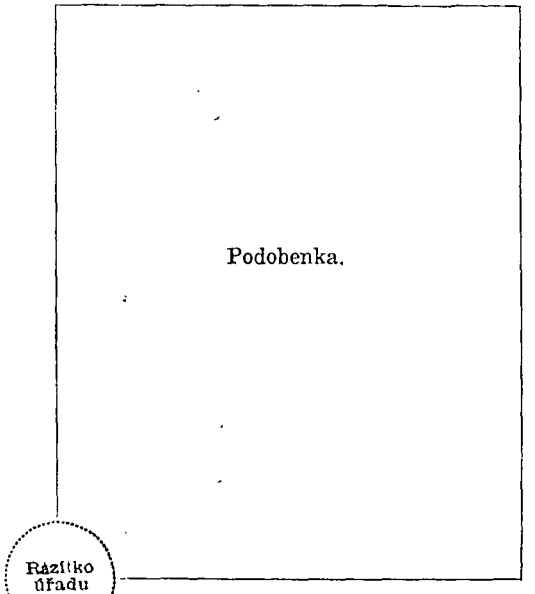

Razítko úřadu

Příjmení: ..... (1)

Jméno: ..... (2)

Místo narození: ..... (3)

Den narození: ..... (4)

Bydliště: ..... (5)

— 4 —

(Jméno státu.)

Vyloučení řidiče.

Pan (příjmení a jméno) .....

zmocněný nahoře úřadem (státu) .....

jest zbaven oprávnění říditi na území (státu) .....

z toho důvodu, že .....

.....

Místo: .....

Razítko úřadu

Den: .....

Podpis:

(Jméno státu.)

Vyloučení řidiče.

Pan (příjmení a jméno) .....

zmocněný nahoře úřadem (státu) .....

jest zbaven oprávnění říditi na území (státu) .....

z toho důvodu, že .....

.....

Místo: .....

Razítko úřadu

Den: .....

Podpis:

— 5 —

Údaje o řidiči.

Podobenku viz vpředu
(strana 3).

Příjmení: ..... (1)
Jméno: ..... (2)
Místo narození: ..... (3)
Den narození: ..... (4)
Bydliště: ..... (5)

Poznámka (strany 5 a 6). — Lístek bude otištěn v překladu v tolika jazycích, kolik bude třeba, aby mezinárodního povolení mohlo býti použito na území všech smluvních států uvedených na str. 2.

— 6 —

(Jméno státu.)

Vyloučení řidiče.

Pan (příjmení a jméno) .....

zmocněný nahoře úřadem (státu) .....

jest zbaven oprávnění říditi na území (státu) .....

z toho důvodu, že .....

.....

Místo: .....

Razítko úřadu

Den: .....

Podpis:

(Jméno státu.)

Vyloučení řidiče.

Pan (příjmení a jméno) .....

zmocněný nahoře úřadem (státu) .....

jest zbaven oprávnění říditi na území (státu) .....

z toho důvodu, že .....

.....

Místo: .....

Razítko úřadu

Den: .....

Podpis:

Následují strany 7—10.

— 11 —

(1) A. Motorová vozidla, jichž váha se zatížením (čl. 7) nepřevyšuje 3.500 kg.
(Ve všech jazycích.)

(2) B. Motorová vozidla, jichž váha se zatížením (čl. 7) převyšuje 3.500 kg.
(Ve všech jazycích.)

(3) C. Motocykly se sidecarem nebo bez něho.
(Ve všech jazycích.)

— 12 —

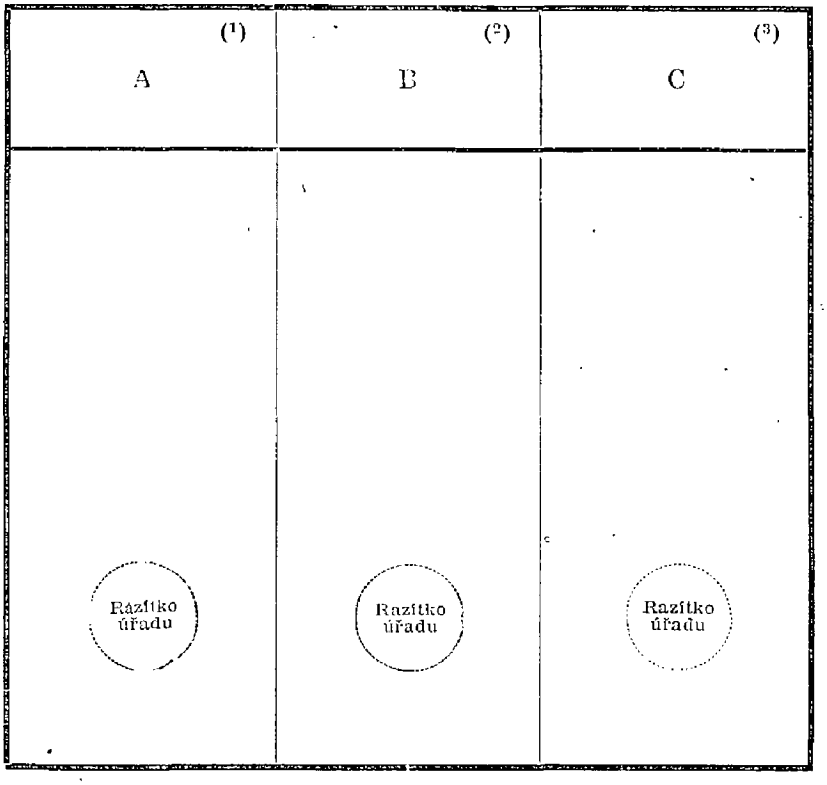

(1) .....

(2) .....

(3) .....

(4) .....

(5) .....

Příloha D.

1

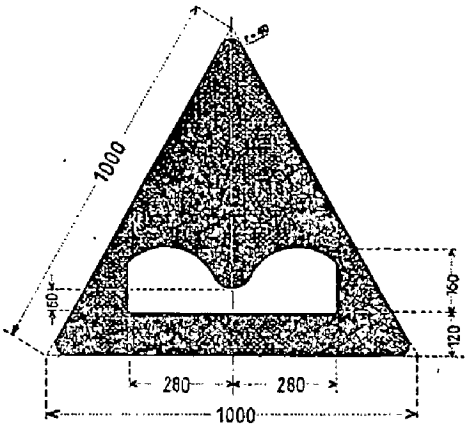

Stružka.

2

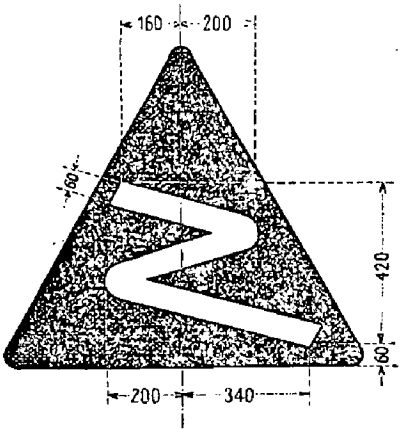

Zatáčka.

3

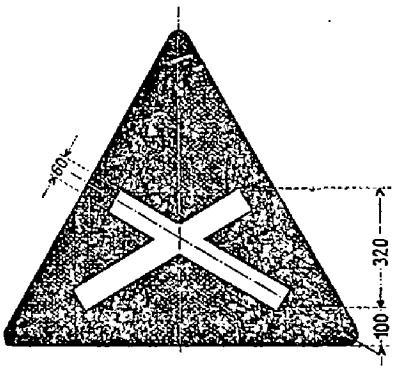

Křižovatka.

4

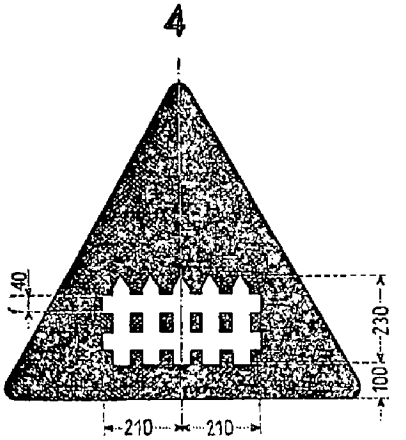

Chráněný přejezd dráhy.

5

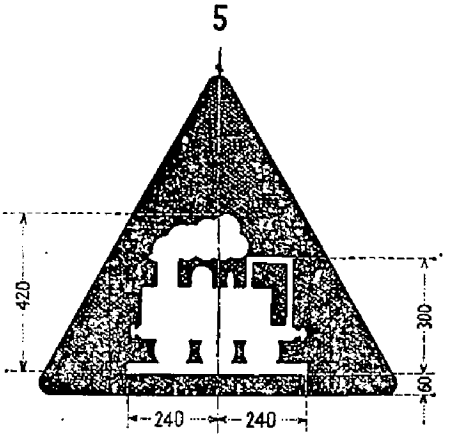

Nechráněný přejezd dráhy.

6

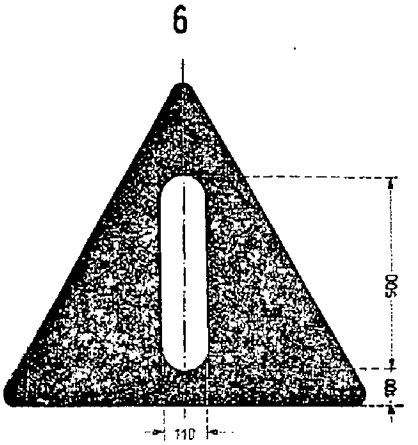

Nebezpečí jiná než 1—5.

204.

Vládní nařízení ze dne 25. října 1935 o dávkách za úřední úkony ve věcech správních.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 3. dubna 1925, č. 53 Sb. z. a n., o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, ve znění zákona ze dne 16. prosince 1926, č. 253 Sb. z. a n., a podle zákona ze dne 19. prosince 1932, č. 190 Sb. z. a n., kterým se prodlužuje platnost uvedeného zákona:

čl. I.

(1) V dávkových řádech, připojených k vládnímu nařízení ze dne 23. prosince 1932, č. 191 Sb. z. a n., o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, ve znění přílohy k vládnímu nařízení ze dne 22. prosince 1933, č. 240 Sb. z. a n., a přílohy k vládnímu nařízení ze dne 20. července 1935, č. 169 Sb. z. a n., pozměňuje se znění položek B 59, 60, 61 a 62 a D 18, 19 a 20.

(2) Pozměněné znění dávkových řádů jest uvedeno v připojené příloze.

čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1935; provedou je všichni členové vlády.

Malypetr v. r.

Dr. **Beneš** v. r. — **Bechyně** v. r.
Dr. **Černý** v. r., — **Machník** v. r.
též za ministra Dr. Hodžu. — **Nečas** v. r.
Dr. **Trapl** v. r. — Dr. **Czech** v. r.
Dr. **Krčmář** v. r. — Dr. **Franke** v. r.
Dr. **Dérer** v. r. — Dr. **Šrámek** v. r.,
Najman v. r. — též za ministra Dostálka.

Dr. **Spina** v. r.

Pozměněné znění dávkových řádů.

B. V oboru ministerstva vnitra.

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
59.	a) Za udělení povolení říditi motorové vozidlo		
	aa) opravňujícího k řízení jízdních kol s pomocným motorem o obsahu válců nad 0.1 l	20 Kč	
	bb) opravňujícího k řízení motorových kol (motocyklů), ať s přívěsným vozíkem či bez něho, pokud nejde o případ uvedený pod dd)	30 Kč	
	cc) opravňujícího k řízení jiných motorových vozidel, pokud nejde o případ uvedený pod dd) . .	od 30 Kč do 300 Kč	podle majetkových poměrů řidiče
	dd) opravňujícího k řízení motorových vozidel, používaných k veřejné dopravě osob	35 Kč	
	b) Za vydání osvědčení, kterým se podává průkaz o formální vzájemnosti v domácím státě za účelem nabytí povolení říditi motorové vozidlo . . .	30 Kč	
	c) Za duplikát řidičského průkazu . .	20 Kč	
60.	a) Za příděl rejstříkové značky motorových vozidel pro účely výrobní, prodejní nebo zkušební (t. zv. obchodní značky)	50 Kč	
	b) Za prvý zápis motorového vozidla do rejstříku československých motorových vozidel,		
	aa) jde-li o jízdní kolo s pomocným motorem o obsahu válců nad 0.1 l . . . . . ,	20 Kč	
	bb) jde-li o motorové kolo (motocykl), ať s přívěsným vozíkem či bez něho, nebo motorovou tříkolku	40 Kč	
	cc) jde-li o traktor (pokud se zapisuje do rejstříku)		
	1. při síle motoru do 25 ks .	40 Kč	
	2. „ „ „ přes 25 ks .	60 Kč	
	dd) jde-li o nákladní automobil		
	1. o nosnosti do 2½ tuny . .	40 Kč	
	2. „ „ přes 2½ tuny . .	80 Kč	

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
	ee) jde-li o osobní automobil neb autobus		
	1. o obsahu válců do 1 l . . .	30 Kč	
	2. „ „ „ přes 1 l do 2 l .	80 Kč	
	3. „ „ „ „ 2 l do 3 l .	150 Kč	
	4. „ „ „ „ 3 l do 4 l .	200 Kč	
	5. „ „ „ „ 4 l do 5 l .	250 Kč	
	6. „ „ „ „ 5 l do 6 l .	300 Kč	
	7. „ „ „ „ 6 l do 7 l .	400 Kč	
	8. „ „ „ „ 7 l . . .	600 Kč	
	c) Za každý další zápis motorového vozidla do rejstříku československých motorových vozidel, ať u téhož či jiného úřadu, pokud při tom nenastává změna v osobě držitele nebo vlastníka, s vyloučením případu písm. e) . . .	čtvrtina částky uvedené sub 60 b), nejméně však 10 Kč a nejvýše 35 Kč	
	d) Za zapsání nového držitele nebo vlastníka motorového vozidla do rejstříku československých motorových vozidel nebo za každý další zápis motorového vozidla do rejstříku, je-li spojen se změnou v osobě držitele nebo vlastníka	polovina částky uvedené sub 60 b), nejvýše však 100 Kč	
	e) Za opravu zápisů v rejstříku československých motorových vozidel, pokud byla podmíněna dodatečnou zkouškou vozidla	polovina částky uvedené sub 60 b)	
	f) Za duplikát osvědčení o zápisu motorového vozidla do rejstříku československých motorových vozidel . . .	30 Kč	
61.	a) Za vydání mezinárodního povolení k řízení okresním (státním policejním) úřadem	50 Kč	
	b) Za vidování mezinárodního povolení k řízení vydaného oprávněným spolkem	20 Kč	
	c) Za přidělení stálé značky cizozemských motorových vozidel	částka uvedená sub 60 b)	

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
62.	a) Za povolení k dopravě pracovních oddílů v nákladním automobilu . .	100 Kč	jde-li o povolení na více jízd
		10 Kč	jde-li o povolení na jednu jízdu
	b) Za povolení závodu nebo soutěže motorových vozidel	od 200 Kč do 10.000 Kč	podle rozsahu a významu závodu nebo soutěže
	c) Za pověření spolku vydávati mezinárodní povolení k řízení	5.000 Kč	
	d) Za povolení vyšší maximální rychlosti pro autobusy, jichž se používá k pravidelné hromadné dopravě osob	100 Kč	za každý autobus pro určitou trať

D. V oboru ministerstva veřejných prací.

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
18.	a) Za ověření potvrzení vystaveného výrobcem nebo zástupcem zahraničního výrobce o jízdním kole s pomocným motorem o obsahu válců do 0·1 l nebo za potvrzení okresního úřadu nahrazující potvrzení dříve uvedené	10 Kč	
	b) Za osvědčení o způsobilosti motorových pluhů a traktorů používaných v zemědělství, jež jsou zařízeny tak, že při zatížení vlastní vahou, nutném k jízdě a k řízení, nemohou na dobré a vodorovné silnici překročiti rychlost 12 km za hodinu,		
	aa) jde-li o typ vozidla	500 Kč	
	bb) jde-li o jednotlivé vozidlo . . .	200 Kč	
	c) Za osvědčení o způsobilosti typu motorového vozidla,		
	aa) jde-li o jízdní kolo s pomocným motorem o obsahu válců nad 0·1 l nebo o motorové kolo (motocykl), ať s přívěsným vozíkem či bez něho	200 Kč	
	bb) jde-li o jiné motorové vozidlo o obsahu válců do 2 l	300 Kč	
	cc) jde-li o jiné motorové vozidlo o obsahu válců nad 2 l . . .	500 Kč	

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
	d) Za osvědčení o způsobilosti jednotlivého motorového vozidla,		
	aa) jde-li o vozidlo uvedené pod písm. c) aa)	30 Kč	
	bb) jde-li o vozidlo uvedené pod písm. c) bb)	100 Kč	
	cc) jde-li o vozidlo uvedené pod písm. c) cc)	200 Kč	
	e) Za udělení autorisace obchodníku s motorovými vozidly cizího původu k potvrzování shodnosti vozidla se schváleným typem	od 300 Kč do 1.000 Kč	podle rozsahu obchodního podniku
	f) Za dodatečné osvědčení o způsobilosti typu motorového vozidla k používání pro veřejnou dopravu osob,		
	aa) jde-li o autobus	200 Kč	
	bb) jde-li o jiné motorové vozidlo .	100 Kč	
	g) Za dodatečné osvědčení o způsobilosti jednotlivého motorového vozidla k používání pro veřejnou dopravu osob,		
	aa) jde-li o autobus	50 Kč	
	bb) jde-li o jiné motorové vozidlo .	20 Kč	
	h) Za vidování potvrzení o shodnosti motorového vozidla se schváleným typem,		
	aa) jde-li o jízdní kolo s pomocným motorem o obsahu válců nad 0.1 l, motorové kolo (motocykl), ať s přívěsným vozíkem či bez něho, motorovou tříkolku, nákladní automobil, traktor jakéhokoli druhu nebo motorový pluh	20 Kč	
	bb) jde-li o osobní automobil neb autobus		
	1. o obsahu válců do 1 l . .	30 Kč	
	2. „ „ „ přes 1 l do 2 l	60 Kč	
	3. „ „ „ „ 2 l . .	90 Kč	
19.	a) Za vydání mezinárodního osvědčení pro motorová vozidla okresním (státním policejním) úřadem		
	aa) pro motorové vozidlo o obsahu válců do 1 l	150 Kč	
	bb) pro motorové vozidlo o obsahu válců přes 1 l do 2 l	200 Kč	

Č.	Úkon, oprávnění, výhoda	Dávka	Poznámka
	cc) pro motorové vozidlo o obsahu válců přes 2 l	300 Kč	
	b) Za vidování mezinárodního osvědčení pro motorová vozidla, vydaného oprávněným spolkem		
	aa) pro motorové vozidlo o obsahu válců do 1 l	50 Kč	
	bb) pro motorové vozidlo o obsahu válců přes 1 l do 2 l	100 Kč	
	cc) pro motorové vozidlo o obsahu válců přes 2 l	200 Kč	
	c) Za udělení povolení k jízdě cizozemským motorovým vozidlem, jež není opatřeno mezinárodním osvědčením pro motorová vozidla,		
	aa) jde-li o jízdní kolo s pomocným motorem o obsahu válců nad 0.1 l nebo motorové kolo (motocykl), ať s přívěsným vozíkem či bez něho	50 Kč	
	bb) jde-li o jiné motorové vozidlo o obsahu válců do 2 l	100 Kč	
	cc) jde-li o jiné motorové vozidlo o obsahu válců nad 2 l	200 Kč	
	d) Za vydání osvědčení, kterým se podává průkaz o vzájemnosti v domácím státě za účelem nabytí povolení k jízdě cizozemským motorovým vozidlem, jež není opatřeno mezinárodním osvědčením pro motorová vozidla, bez zkoušky	30 Kč	
20.	a) Za udělení povolení vyučovati jízdě motorovými vozidly (učitelský průkaz)	100 Kč	
	b) Za udělení koncese k živnostenskému výcviku řidičů motorových vozidel .	1.000 Kč	
	c) Za pověření spolku vydávati mezinárodní osvědčení pro motorová vozidla	20.000 Kč	
	d) Za ověření potvrzení vystaveného výrobcem nebo zástupcem zahraničního výrobce o vlečném voze nebo za potvrzení okresního úřadu nahrazující potvrzení dříve uvedené	20 Kč	

Státní tiskárna v Praze.